

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ - ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΡΘΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ James Dorsey

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Της

ΔΑΤΣΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ Ξ2009018

Επιβλέποντες :

- **Σωτήρης Λίβας**
- **Γιώργος Κεντρωτής**

Κέρκυρα, Δεκέμβριος 2022

Περίληψη

Η μετάφραση αποτελεί μια απαραίτητη, περίπλοκη και πολυσύνθετη διαδικασία προκειμένου να γίνει κατανοητό το περιεχόμενο ενός κειμένου από τη μια γλώσσα στην άλλη.

Κάθε κείμενο που διατίθεται προς μετάφραση θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από ορθότητα, τεκμηρίωση και για αυτό το λόγο ο μεταφραστής οφείλει να έχει στη διάθεσή του ένα ολοκληρωμένο και τεκμηριωμένο θεωρητικό οικοδόμημα βάσει του οποίου θα οδηγείται στη μετάφραση του κειμένου και θα καταλήγει σε ένα ορθό μεταφραστικό αποτέλεσμα.

Προκειμένου ο μεταφραστής να οδηγηθεί στο ορθό μεταφραστικό αποτέλεσμα, θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από ευελιξία, δεδομένου ότι οφείλει να λάβει υπόψη το είδος του κειμένου, το σκοπό της μετάφρασης και το κοινό στο οποίο απευθύνεται καθώς και να αναγνωρίσει, να αξιολογήσει και να περιορίσει τις μεταφραστικές δυσκολίες που συναντά και σχετίζονται με τη διαφορετικότητα από τη μια γλώσσα στην άλλη ως προς το λεξιλόγιο, τη σύνταξη και τη γραμματική.

Λέξεις Κλειδιά: μετάφραση, σχολιασμός μετάφρασης, θεωρία σκοπού, κοινό, μεταφραστικές δυσκολίες

Abstract

Translation is a necessary and complex process in order to understand the content of a text from one language to another.

Every available for translation text should be characterized by correctness, documentation and that is why the translator must have at his disposal a complete and documented theoretical structure on the basis of which the translation of the text will be led and will result in a correct translation result.

In order for the translator to lead to the correct translation result, he must be characterized by flexibility, as he must take into account the type of text, the purpose of the translation and the target audience, as well as to recognize, evaluate and limit the translation difficulties encountered and related to differences from one language to another in terms of vocabulary, syntax and grammar.

Keywords: translation, translation commentary, purpose theory, audience, translation difficulties

Ευχαριστίες

Η παρούσα εργασία ολοκληρώθηκε κατόπιν πολλαπλής και μεγάλης προσπάθειας, ενώ ταυτόχρονα αφιερώθηκε πολύς χρόνος προκειμένου να αναζητηθεί, να ταξινομηθεί και να οργανωθεί το υλικό, ώστε να αποτελέσει συγγραφικό κείμενο.

Προκειμένου να ολοκληρωθεί η εργασία, αρωγοί μου ήταν η οικογένειά μου και οι διδάσκοντες μου.

Ειδικότερα ευχαριστώ τους διδάσκοντες μου για την ηθική υποστήριξη που μού πρόσφεραν, καθώς και για την υποστήριξη που μού παρείχαν ως προς την αναζήτηση και την αρχειοθέτηση του υλικού και σε όλη τη διάρκεια της συγγραφής της εργασίας.

Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένειά μου για την ηθική, ψυχολογική και οικονομική υποστήριξη που μού πρόσφερε τόσο κατά τη διάρκεια των σπουδών μου, όσο και κατά τη διάρκεια της εκπόνησης της εργασίας αυτής. Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένειά μου για την κατανόηση που έδειξε κατά τη διάρκεια της εκπόνησης της εργασίας, δεδομένου ότι ο χρόνος που τούς αφιέρωνα ήταν ελάχιστος.

Γλωσσάρι Όρων

Όρος	Επεξήγηση
Κ	
Covid-19	Ιός κορονοϊού
Δ	
Διεθνές Νομισματικό ταμείο	Διεθνής οργανισμός που επιβλέπει το χρηματοπιστωτικό σύστημα
Διερμηνέας	Επαγγελματίας μεταφραστής για προφορική επικοινωνία
Τ	
ΤΞΓΜΔ	Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας
Π	
Πανδημία	Επιδημία λοιμωδών ασθενειών που εξαπλώνεται με γρήγορους ρυθμούς κι απειλεί τον πληθυσμό

Πίνακας Περιεχομένων

Πρόλογος	8
Εισαγωγή	9
1. <Η μετάφραση, οι θεωρίες της μετάφρασης και οι μεταφραστικές δυσκολίες>	10
1.1. Αντικείμενο πτυχιακής	12
1.2. Συνεισφορά	13
1.3. Οργάνωση κειμένου	14
2. Θεωρητικό υπόβαθρο	15
2.1. <Θεωρία του σκοπού>	16
2.2. <Μοντέλο κειμενικής ανάλυσης>	19
2.3. <Η θεωρία του Jean Delisle >	22
3. <1ο απόσπασμα>	24
3.1. Μετάφραση	31
3.2. <Η θεωρία του σκοπού >	38
3.3. <Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης >	39
3.4. <Η θεωρία του Jean Delisle>	40
4. <2ο απόσπασμα>	42
4.1. Μετάφραση	46
4.2. <Η Θεωρία του σκοπού>	51
4.3. <Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης>	52
4.4. <Η θεωρία του Delisle>	53
5. <3ο απόσπασμα>	54
5.1. Μετάφραση	57
5.2. < Η θεωρία του σκοπού>	60
5.3. <Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης>	61
5.4. <Η θεωρία του Delisle>	62
6. Επίλογος	63
6.1 Σύνοψη και συμπεράσματα	64
6.2. Μελλοντικές επεκτάσεις	66
Βιβλιογραφία	67

Πρόλογος

Η εργασία αυτή υλοποιείται στα πλαίσια του τμήματος του Ιονίου Πανεπιστημίου των Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας και πραγματεύεται τη μετάφραση κι ειδικότερα το σχολιασμό σε αποσπάσματα που διατίθενται προς μετάφραση.

Κάθε απόσπασμα που διατίθεται προς μετάφραση επιδέχεται και διαφορετικό τρόπο με τον οποίο μεταφράζεται, καθώς η μετάφραση πραγματοποιείται σε συνάρτηση με το είδος του κειμένου στο οποίο εντάσσεται το κάθε απόσπασμα, με το σκοπό για τον οποίο μεταφράζεται και με το κοινό στο οποίο απευθύνεται.

Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι να προαγάγει τη γνώση στο γνωστικό αντικείμενο της Μετάφρασης και της Διερμηνείας, προκειμένου να διαφανούν οι ικανότητες του φοιτητή ως μεταφραστή και διερμηνέα.

Επίσης σκοπός της μετάφρασης είναι να καταστεί σαφές ότι η μετάφραση αποτελεί συνάρτηση του είδους του κειμένου το οποίο μεταφράζεται, του σκοπού για τον οποίο μεταφράζεται, καθώς και του κοινού στον οποίο απευθύνεται το μεταφρασμένο κείμενο.

Ακόμη σκοπός της μετάφρασης είναι να γίνουν κατανοητές οι θεωρίες της μετάφρασης, οι μεταφραστικές δυσκολίες που συναντά ο μεταφραστής, προκειμένου να αντιμετωπιστούν και να περιοριστούν σε μελλοντικές εργασίες.

Τέλος σκοπός της εργασίας είναι να εφαρμοστούν οι θεωρίες της μετάφρασης στην πράξη, στα αποσπάσματα που τίθενται προς μετάφραση και να καταστούν σαφείς οι μεταφραστικές δυσκολίες που συναντά ο μεταφραστής.

Εισαγωγή

1. <Η μετάφραση, οι θεωρίες της μετάφρασης και οι μεταφραστικές δυσκολίες>

Ως μετάφραση ορίζεται η μεταφορά ενός κειμένου από μια γλώσσα σε μια άλλη όσο πιο πιστά είναι εφικτό προκειμένου να διατηρηθεί το θέμα και το περιεχόμενο του κειμένου από τη μια γλώσσα στην άλλη.

Η μετάφραση κρίνεται απαραίτητη σε όλους τους τομείς της ζωής μας, δεδομένου ότι πρόκειται για ένα μέσο διαπολιτισμικής επικοινωνίας μεταξύ των λαών κι αποτελεί ένα σημαντικό πολιτισμικό, κοινωνικό και μορφωτικό γεγονός με στόχο τη διεξαγωγή της επικοινωνίας ανάμεσα στους λαούς.

Η μετάφραση είναι ένας επιστημονικός κλάδος, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί και τεχνική, καθώς ο μεταφραστής καλείται να χαρακτηρίζεται από γλωσσική δεξιότητα, προκειμένου να μεταφέρει το κείμενο όσο πιο πιστά γίνεται ως προς το νόημα, ενώ παράλληλα θα πρέπει αφενός να ακολουθεί κάποιους συγκεκριμένους κανόνες αναφορικά με τη γραμματική, τη σύνταξη και το επικοινωνιακό πλαίσιο της γλώσσας κι αφετέρου να ενημερώνεται για τις νέες μεταφραστικές τεχνικές, για τη βιβλιογραφία με σκοπό να παρέχει ένα αξιόπιστο μεταφραστικό αποτέλεσμα (Munday, 2002).

Σκοπός της μετάφρασης είναι να μεταδοθούν οι ιδέες από μια γλώσσα σε μια άλλη, έτσι όπως παρουσιάζονται στα κείμενα και η σημασία της μετάφρασης κρίνεται ιδιαίτερα μεγάλη, καθώς ολοένα και μεγαλύτερος αριθμός κειμένων και διαφορετικός ως προς το είδος μεταφράζεται σε καθημερινή βάση σε λίγο χρόνο.

Δεδομένου ότι η μετάφραση από μια γλώσσα σε μια άλλη αποτελεί μια σύνθετη και περίπλοκη διαδικασία, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα ορθό μεταφραστικό αποτέλεσμα το οποίο θα είναι σε θέση να ανταποκρίνεται με ικανοποιητικό τρόπο στις ανάγκες του κοινού στο οποίο απευθύνεται. Για αυτό το λόγο η επιστήμη της μεταφρασεολογίας αναπτύσσεται στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα με στόχο να αναδειχτεί ο πολυδιάστατος χαρακτήρας της μετάφρασης, να παρέχει στους μεταφραστές τις κατάλληλες δεξιότητες και τα κατάλληλα εργαλεία προκειμένου να

είναι σε θέση να αιτιολογήσουν τις επιλογές που κάνουν κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας.

Κάθε μεταφραστικό αποτέλεσμα θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από ορθότητα και τεκμηρίωση και για αυτό το λόγο ο μεταφραστής οφείλει να εξετάζει το είδος του κειμένου στο οποίο εντάσσεται το απόσπασμα που διατίθεται προς μετάφραση, να ερευνά το σκοπό για τον οποίο θα πρέπει να μεταφραστεί το κάθε κείμενο, να μεταφράσει το κείμενο με βάση το κοινό στο οποίο απευθύνεται.

Κάθε μεταφραστική διαδικασία περιλαμβάνει και κάποιες μεταφραστικές δυσκολίες που προκύπτουν εξαιτίας της ετερότητας της γλώσσας ως προς τα πολιτισμικά στοιχεία, τη γραμματική, το συντακτικό και το λεξιλόγιο και τις οποίες ο μεταφραστής καλείται να περιορίσει ή και να εξαλείψει.

1.1.Αντικείμενο πτυχιακής

Η παρούσα εργασία θέτει ως κύριο και πρωταρχικό σκοπό να αποδώσει στην ελληνική γλώσσα με κάθε λεπτομέρεια τα κείμενα προς μετάφραση και να διαφανεί κάθε λεπτομέρεια που σχετίζεται με το σχολιασμό των μεταφρασμένων αποσπασμάτων τόσο σε συντακτικό και γραμματικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο λεξιλογίου.

Ειδικότερα η συγκεκριμένη εργασία θα δείξει με κάθε ακρίβεια τον τρόπο με τον οποίο οδηγείται ένας μεταφραστής στη μετάφραση αποσπασμάτων που θα βασίζονται στη θεωρία του σκοπού και θα καθορίσει το κοινό στο οποίο απευθύνονται τα αποσπάσματα, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα ότι η μετάφραση καθορίζεται από το κοινό στο οποίο απευθύνεται το εκάστοτε απόσπασμα.

Ακόμη η εργασία θα καταστήσει φανερό ότι η μετάφραση καθορίζεται από το είδος του κειμένου το οποίο διατίθεται προς μετάφραση κι ότι ο τρόπος που μεταφράζεται ένα απόσπασμα, το ύφος του κειμένου, το λεξιλόγιο, η δομή βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με το είδος του κειμένου, καθώς κάποια είδη κειμένου περιλαμβάνουν εξεζητημένες ορολογίες και όρους (νομικά κείμενα, ιατρικά, επιστημονικά).

Επίσης η εργασία θα αναδείξει τις θεωρίες της μετάφρασης και τις μεταφραστικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο κάθε μεταφραστής προκειμένου να οδηγηθεί σε μια τεκμηριωμένη και όσο το δυνατόν πιο πιστή μετάφραση και σχετίζονται με το συντακτικό, με τη γραμματική, με το λεξιλόγιο και με τα πολιτιστικά στοιχεία που μεταφέρονται από τη μια γλώσσα στην άλλη.

Από τα παραπάνω θα γίνει κατανοητό ότι το είδος του κειμένου και ο σκοπός για τον οποίο μεταφράζεται ένα απόσπασμα καθορίζουν και τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιείται η μετάφραση, ότι η θεωρία της μετάφρασης καθορίζει και τον τρόπο με τον οποίο θα πραγματοποιηθεί η μετάφραση κι ότι κάθε μετάφραση αποτελεί μια εξεζητημένη περίπτωση δεδομένου ότι δίνει βαρύτητα σε διαφορετικά στοιχεία και δεδομένου ότι περιλαμβάνει και κάποιες μεταφραστικές δυσκολίες που οφείλονται στη διαφορετικότητα και στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κάθε γλώσσας και τις οποίες ο μεταφραστής καλείται να επιλύσει τόσο για το προσωπικό του όφελος όσο και για την προσφορά του στις επόμενες εργασίες των υπολοίπων μεταφραστών.

1.2. Συνεισφορά

Η παρούσα εργασία παρουσιάζει τη θεωρία του σκοπού προκειμένου να οριστεί με σαφήνεια ο σκοπός για τον οποίο τίθεται προς μετάφραση ένα κείμενο και ειδικότερα το κείμενο που βρίσκεται στη διάθεσή μας.

Επίσης μέσω της θεωρίας της κειμενικής ανάλυσης και της κειμενογλωσσίας ορίζεται το κοινό στο οποίο απευθύνεται το κάθε απόσπασμα προς μετάφραση και πραγματοποιείται η διεξοδική ανάλυση του κάθε αποσπάσματος από άποψη γραμματικής, σύνταξης, λεξιλογίου και πολιτιστικών στοιχείων, προκειμένου να αποδοθεί ορθά το νόημα.

Ακόμη παρουσιάζεται και η θεωρία του Delisle σύμφωνα με την οποία η διαδικασία της μετάφρασης πραγματοποιείται σε συνάρτηση με τα γραμματικά και συντακτικά φαινόμενα, το λεξιλόγιο και το ύφος του κειμένου καθώς και με βάση τα πολιτιστικά στοιχεία.

Με βάση τις παραπάνω θεωρίες η εργασία αναμένεται να δείξει διαφορετικές θεωρίες που δίνουν βαρύτητα σε διαφορετικά στοιχεία.

1.3. Οργάνωση κειμένου

Η παρούσα εργασία αποτελείται από το θεωρητικό και πρακτικό μέρος.

Το θεωρητικό μέρος αποτελεί και το θεωρητικό υπόβαθρο το οποίο παρουσιάζεται κι αναλύεται εκτενώς καθώς πάνω σε αυτό βασίζεται η μετάφραση των αποσπασμάτων. Έτσι, παρουσιάζεται η θεωρία του σκοπού προκειμένου να προσδιοριστεί ο σκοπός της μετάφρασης, ενώ στη συνέχεια παρουσιάζεται και το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης προκειμένου να προσδιοριστούν ο πομπός κι ο δέκτης, τα χωρικά και χρονικά όρια, τα γραμματικά και συντακτικά φαινόμενα, να αιτιολογηθεί η επιλογή των λέξεων και να καταστούν φανερά τα πολιτισμικά και μη γλωσσικά στοιχεία. Ακόμη παρουσιάζεται και η θεωρία του Delisle βάσει της οποίας η μετάφραση πραγματοποιείται σε τέσσερα επίπεδα

Στη συνέχεια παρουσιάζεται κι αναλύεται το εκάστοτε απόσπασμα που τίθεται προς μετάφραση ενώ παράλληλα αιτιολογείται ο τρόπος με τον οποίο πραγματοποιείται και εξελίσσεται η μεταφραστική διαδικασία με βάση την κάθε θεωρία.

2. Θεωρητικό υπόβαθρο

Στο σημείο αυτό παρουσιάζεται το θεωρητικό υπόβαθρο της εργασίας καθώς γίνεται εκτενής κι αναλυτική παρουσίαση των θεωριών πάνω στις οποίες βασίστηκε η μεταφραστική εντολή. Έτσι, παρακάτω γίνεται αναφορά στη θεωρία του σκοπού, στο μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης και στη θεωρία του Delisle.

2.1.<Θεωρία του σκοπού>

Η θεωρία του σκοπού αποτελεί σημαντικό τμήμα της «Γενικής περί μεταφράσεως θεωρίας» και αναπτύσσεται στο Vermeer (1992) .

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία ο σκοπός της μετάφρασης τίθεται ως μια μεταβλητή η οποία παρουσιάζει μεταβολή , καθώς εξαρτάται από το συντάκτη του κειμένου που τίθεται προς μετάφραση, από τον παραλήπτη, από το κοινό στο οποίο απευθύνεται αλλά και από τον πολιτισμό της κάθε γλώσσας. Με βάση τις παραπάνω προϋποθέσεις ο μεταφραστής λαμβάνει τις αποφάσεις του και οδηγείται στη μετάφραση του αποσπάσματος (Reib, /Vermeer, 1991).

Η θεωρία του σκοπού των Ράις και Φερμέερ (Reiss & Vermeer) αποτελεί μια λειτουργική θεωρία της μετάφρασης. Βάσει της θεωρίας αυτής ως προτεραιότητα τίθεται το κείμενο-στόχος και όχι το κείμενο-πηγή και ο πιο σημαντικός παράγοντας καθίσταται ο σκοπός της κι ειδικότερα το κοινό στο οποίο απευθύνεται (Reiss & Vermeer, 1984).

Σε γενικές γραμμές η θεωρία του σκοπού, έτσι όπως διατυπώθηκε από τον Hans Vermeer θέτει στο επίκεντρο τη λειτουργία του μεταφράσματος.

Προκειμένου η μετάφραση να κριθεί ως επιτυχής και αξιόπιστη ο μεταφραστής κατά τη μεταφραστική του δραστηριότητα οφείλει να λάβει υπόψη του το σκοπό για τον οποίο εκπονείται το συγκεκριμένο μεταφραστικό έργο και κυρίως τους αποδέκτες της μετάφρασης (Reiss & Vermeer, 1984).

Οι βασικές αρχές της θεωρίας του σκοπού συγκαταλέγονται στο ότι το μετάφρασμα καθορίζεται από τον σκοπό του, θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από σαφήνεια και συνεκτικότητα, ενώ παράλληλα το μετάφρασμα συνιστά μια παροχή πληροφοριών, αντικατοπτρίζει με σαφήνεια το περιεχόμενο (Reib, /Vermeer, 1991).

Ο ρόλος του μεταφραστή είναι πάρα πολύ σημαντικός δεδομένου ότι αφενός οφείλει να κατέχει γνώσεις των ξένων γλωσσών κι αφετέρου θα πρέπει να ανιχνεύει το σκοπό της μετάφρασης από επιστημονική σκοπιά και να λαμβάνει υπόψη τόσο την κουλτούρα όσο και τον πολιτισμό της κάθε γλώσσας ώστε να επιλέξει την πιο κατάλληλη λέξη προκειμένου να αποδώσει το συναίσθημα του συγγραφέα

Στα πλεονεκτήματα της θεωρίας του σκοπού συγκαταλέγονται η ευελιξία και η αποφυγή των περιοριστικών στρατηγικών που σχετίζονται με τη μετάφραση, καθώς δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στο σκοπό για τον οποίο πραγματοποιείται η μετάφραση ενώ παράλληλα οδηγούμαστε στην αποκαθήλωση του πρωτοτύπου και στην υποβάθμιση του ρόλου του συγγραφέα του κειμένου (Seel, 2015).

Επίσης ο μεταφραστής αναλαμβάνει έναν πιο περίπλοκο ρόλο καθώς μετατρέπεται σε έναν ειδικό διαπολιτισμικής επικοινωνίας και η θεωρία του σκοπού τον βοηθά να καθιερωθεί σε επαγγελματικό επίπεδο ως ένας επαγγελματίας ο οποίος θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από ειδικές κι εξεζητημένες γνώσεις (Seel, 2015).

Σύμφωνα με την Γερμανίδα μεταφρασεολόγο Katharina Reiss, η διαγλωσσική μετάφραση ορίζεται ως « δίγλωσση διαμεσολαβούμενη διαδικασία επικοινωνίας», η οποία κατά κύριο λόγο αποσκοπεί στην παραγωγή στην γλώσσα- στόχο ενός κειμένου που είναι λειτουργικά ισοδύναμο με το κείμενο-πηγή (1971: 160 από Γραμμενίδης κ.α., 2015: 50). Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, το πρώτο βήμα του μεταφραστή είναι να αποσαφηνίσει τις λειτουργίες του κειμένου-πηγής. Έχοντας καθορίσει τις λειτουργίες, ο μεταφραστής προχωράει στις φάσεις της ανάλυσης και της αναδιατύπωσης από τις οποίες απορρέει η μεταφραστική διαδικασία(Reiss, 1971: 162). Στην φάση της ανάλυσης ο μεταφραστής καλείτε να προσδιορίσει το κειμενικό είδος, την κειμενική ποικιλία και αναλύει το ύφος του κειμένου. Κατά την φάση της κειμενικής ποικιλίας , ο μεταφραστής ταξινομεί το κείμενο, έχοντας ως γνώμονα τους κοινωνικοπολιτισμικούς κώδικες επικοινωνίας που χρησιμοποιούν οι εκάστοτε κοινότητες. Στην ανάλυση του ύφους του κειμένου, ο μεταφραστής καλείτε να εντοπίσει αφενός τα μέσα που χρησιμοποιεί ο συντάκτης του κειμένου για να εκτελέσει τις επικοινωνιακές λειτουργίες του και αφετέρου τους τρόπους με τους οποίους δομείτε το κείμενο (Γραμμενίδης κ.α., 2015: 50). Στην φάση της αναδιατύπωσης ο μεταφραστής προχωράει στην σύνταξη του μεταφράσματος, επιδιώκοντας κάθε σημείο ή αλληλουχία σημείων να επιτυγχάνει την επιδιωκόμενη λειτουργική ισοδυναμία λαμβάνοντας υπ' όψιν του το κειμενικό είδος και την κειμενική ποικιλία (Γραμμενίδης κ.α., 2015: 50).

Το κείμενο έχει ιστορικό, ηθικό και θρησκευτικό περιεχόμενο και θέτει ως σκοπό αφενός να παρέχει πληροφορίες σχετικά με το Θεό και την ελευθερία καθώς και τον τρόπο σύνδεσής τους κι αφετέρου να θέσει σε προβληματισμό τους αναγνώστες σχετικά με ένα ηθικό ζήτημα, όπως είναι η ουσία της έννοιας του ηθικού ανθρώπου, ο καθορισμός της ελευθερίας του ανθρώπου και τα όρια μεταξύ ελεύθερης βούλησης και Θεού. Ο μεταφραστής κατά την μεταφραστική διαδικασία παρέμεινε πιστός στις πληροφορίες του πρωτότυπου κειμένου, χωρίς να αφαιρέσει πληροφορίες, κάτι που θα αλλοίωνε το νόημα του πρωτότυπου. Η πιστότητα σε κείμενα θρησκευτικού περιεχομένου είναι ιδιαίτερα κοινό φαινόμενο, καθώς τα κείμενα αυτά αποτελούν «επιρροή» για εκατομμύρια πολίτες στον κόσμο. Επιπλέον ο μεταφραστής παραμένει αμερόληπτος καθώς ούτε τοποθετείτε ούτε χρησιμοποιεί λέξεις που να υποδηλώνουν την προσωπική του άποψη. Οι λέξεις που χρησιμοποιούνται έχουν υψηλό υφολογικό επίπεδο (register) και το περιεχόμενο τους είναι ιδιαίτερα έντονο (κρίσιμο, απόλυτη αχαριστία, εξέχοντες υπερασπιστές).

Το κοινό στο οποίο απευθύνεται το απόσπασμα αποτελείται από θρησκευόμενους πολίτες που διέπονται από έντονη θρησκευτικότητα, από έντονη ηθική δεοντολογία κι από ανεπτυγμένη κριτική σκέψη που είναι σε θέση να καθορίσουν την έννοια του ηθικού και του ανήθικου και να προσδιορίσουν τα όρια μεταξύ της προσωπικής ελευθερίας και της θρησκείας.

2.2.<Μοντέλο κειμενικής ανάλυσης>

Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης αναπτύσσεται από τη Nord κι εμφανίζει έναν έντονα πραγματολογικό και λειτουργικό χαρακτήρα.

Σύμφωνα με τη Nord (2005) η μετάφραση αποτελεί την παραγωγή ενός λειτουργικού κειμένου-στόχος που βρίσκεται σε άμεση εξάρτηση κι αλληλεπίδραση με ένα συγκεκριμένο κείμενο-πηγή, η οποία καθορίζεται από το σκοπό της μετάφρασης

Σύμφωνα με τη Nord (2005) ο μεταφραστής διέπεται από την «ηθική αρχή της συνέπειας». Σύμφωνα με αυτήν ο μεταφραστής οφείλει να δεσμευτεί έναντι του παραλήπτη ως προς την παραγωγή ενός αποτελεσματικού, λειτουργικού κι αξιόπιστου μεταφράσματος, ενώ παράλληλα οφείλει να δεσμευτεί κι έναντι του συγγραφέα του

πρωτοτύπου καθώς δεσμεύεται να μην προβεί σε τροποποιήσεις ως προς την αρχική πρόθεση που είχε κατά τη διάρκεια της συγγραφής του κειμένου

Η ανάλυση του κειμένου στηρίζεται σε μια σειρά από εξωγενείς και εσωγενείς κειμενικούς παράγοντες.

Η κειμενική λειτουργία προκύπτει από το σύνολο των εξωκειμενικών παραγόντων , βασίζεται στο κειμενικό περιβάλλον και σύμφωνα με το διαχωρισμό της Nord οι κειμενικές λειτουργίες διακρίνονται στην αναφορική, στην εκφραστική, στην κλητική και στη φατική (Nord 2005b).

Κάθε κείμενο διαθέτει μακροκειμενικά στοιχεία τα οποία σχετίζονται με τη συνολική δομή του κειμένου και μικροκειμενικά στοιχεία τα οποία σχετίζονται με τις προτάσεις (Nord 1997).

Στους εξωγενείς παράγοντες περιλαμβάνονται ο πομπός, ο δέκτης, ο σκοπός της μετάφρασης, το μέσο με το οποίο πραγματοποιείται η μετάφραση, ο τόπος, ο χρόνος της μετάφρασης, ο λόγος της επικοινωνίας και η λειτουργία του κειμένου. Ειδικότερα μέσω της μετάφρασης θα πρέπει να καταστεί φανερό ποιος είναι ο πομπός και ποια είναι η πρόθεση του πομπού. Επίσης θα πρέπει να γίνει φανερό και ποιος είναι ο δέκτης του μεταφρασμένου αποσπάσματος, καθώς και ποιος είναι ο σκοπός της μετάφρασης. Μέσω της μεταφραστικής διαδικασίας θα πρέπει να γίνει φανερός τόσο ο χρόνος, όσο

κι ο χώρος που λαμβάνει χώρα η μετάφραση, το μέσο που χρησιμοποιείται για να ολοκληρωθεί η διαδικασία της μετάφρασης, ο λόγος που λαμβάνει χώρα η επικοινωνία, καθώς και η λειτουργία του κειμένου που τίθεται προς μετάφραση (Nord, 1993).

Στους εσωκειμενικούς παράγοντες περιλαμβάνονται οι παράγοντες που σχετίζονται με το ίδιο το κείμενο, όπως είναι το θέμα και το περιεχόμενο του κειμένου, η δομή του, η σύνταξη, η γραμματική και το λεξιλόγιο. Ειδικότερα ο μεταφραστής κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη το θέμα και το περιεχόμενο του κειμένου, τις λεπτομέρειες που σχετίζονται με το ίδιο το περιεχόμενο, τον τρόπο με τον οποίο δομείται το κείμενο. Επίσης σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν τα μη γλωσσικά στοιχεία του κειμένου, το λεξιλόγιο το οποίο χρησιμοποιείται, η σύνταξη, η γραμματική, καθώς ο μεταφραστής οφείλει να λάβει υπόψη τόσο τις λέξεις που χρησιμοποιούνται, το είδος των προτάσεων που συναντά στο κείμενο, καθώς και τα γραμματικά φαινόμενα που υπάρχουν στο κείμενο, προκειμένου να αποδώσει πιστά και τεκμηριωμένα τη μετάφραση των αποσπασμάτων (Nord, 1998).

Όταν γίνεται αναφορά στα μη γλωσσικά στοιχεία εννοούνται οι χειρονομίες, οι εκφράσεις του προσώπου, η ένταση της φωνής (Nord, 1998).

Η επιλογή των λέξεων καθορίζεται με βάση εξωκειμενικούς και ενδοκειμενικούς παράγοντες. Ειδικότερα το λεξιλόγιο επιλέγεται με βάση ποιος είναι ο πομπός, σε ποιον δέκτη απευθύνεται, ποιος είναι ο χρόνος και ο τόπος κατά τα οποία πραγματοποιείται η μετάφραση, καθώς και με βάση ποιο μέσο επιλέγεται προκειμένου να ολοκληρωθεί η μετάφραση (Nord 2005)

Με βάση το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης ο μεταφραστής καλείται να ορίσει τα λειτουργικά προαπαιτούμενα και δεδομένα του κειμένου σε μια γλώσσα, να αντιπαραθέσει τα εξωκειμενικά κι εσωκειμενικά στοιχεία από μια γλώσσα σε μια άλλη και να αναζητήσει λύσεις και στρατηγικές που να ανταποκρίνονται στο σκοπό και στη λειτουργία της μετάφρασης, προκειμένου να προχωρήσει σε ένα ορθό μεταφραστικό αποτέλεσμα (Nord, 2005).

Ειδικότερα ο μεταφραστής καλείται να αναλύσει τον τρόπο με τον οποίο συνδέονται οι πληροφοριακές μονάδες και να προχωρήσει στον έλεγχο του κειμένου αναφορικά

με τη συνοχή και τη συνεκτικότητα , ενώ παράλληλα ο μεταφραστής οφείλει να εκτιμήσει τις προϋποθέσεις ώστε να αποδώσει το μήνυμα (Nord 2005).

Το εκάστοτε κείμενο αποτελεί ένα στοιχείο που εντάσσεται σε μια επικοινωνιακή πραγματικότητα δεδομένου ότι στην επικοινωνία λαμβάνουν μέρος κάποιοι συμμετέχοντες (Kelly, 2005).

Στις δεξιότητες οι οποίες θα πρέπει να χαρακτηρίζουν ένα μεταφραστή συγκαταλέγονται η προσληπτική και αναλυτική ικανότητα, η ερευνητική και μεταβιβαστική δεξιότητα, η δεξιότητα κειμενικής παραγωγής και μεταφραστικής αξιολόγησης, η γλωσσική και πολιτισμική δεξιότητα (Nord, 2005).

Κάθε μεταφραστής οφείλει να διαβάζει προσεκτικά το κείμενο που τίθεται προς μετάφραση και να προσλαμβάνει το περιεχόμενο και το κεντρικό θέμα του κειμένου με απώτερο στόχο να είναι σε θέση να οδηγηθεί στην πλήρη ανάλυση του. Σε μετέπειτα στάδιο ο μεταφραστής οφείλει να ερευνά διεξοδικά τα στοιχεία του κειμένου από άποψη γλώσσας, λεξιλογίου, σύνταξης, γραμματικής καθώς κι από άποψη των πολιτιστικών στοιχείων, ώστε να είναι σε θέση να παράγει το κείμενο σε μια άλλη γλώσσα και να το αποδώσει τεκμηριωμένα κι ορθά (Nord, 2005).

Κατά τη διάρκεια της ανάλυσης του κειμένου και κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας, ο μεταφραστής έχει τη δυνατότητα να ανιχνεύει τα προβλήματα που προκύπτουν από τη μετάφραση, να τα ορίζει σε σχέση με τη γλώσσα και τον πολιτισμό που αποτελούν το στόχο της μετάφρασης, ενώ παράλληλα καλείται να αντιμετωπίσει αυτά τα μεταφραστικά προβλήματα τα οποία προκύπτουν από την ετερότητα μεταξύ των δύο γλωσσών.

Αυτά τα προβλήματα ταξινομούνται με βάση κάποιες κατηγορίες, όπως είναι η ιεραρχική κατηγοριοποίηση από το πραγματολογικό μακροεπίπεδο, η πολιτισμική εξειδίκευση, το γλωσσικό μικροεπίπεδο, καθώς και με τα τυπολογικά χαρακτηριστικά, όπως είναι ο ιδιοματικός λόγος ενός συγκεκριμένου συγγραφέα (Nord, 1998).

2.3. <Η θεωρία του Jean Delisle >

Ο Jean Delisle εμπνέεται από τη (δι)ερμηνευτική μεταφραστική θεωρία των Seleskovitch/Lederer. Σύμφωνα με αυτόν η μεταφραστική διαδικασία αποτελεί μια ιδιαίτερα απαιτητική εργασία δεδομένου ότι απαιτεί χρόνο, πολύωρη έρευνα, δεξιότητες ως προς τη λειτουργία της γλώσσας καθώς και αντίληψη των βαθύτερων εννοιών.

Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή η διαδικασία της μετάφρασης λαμβάνει χώρα σε τέσσερα διαφορετικά επίπεδα.

Ειδικότερα η μετάφραση σχετίζεται με τα συντακτικά και γραμματικά φαινόμενα καθώς και με τους γραμματικούς και συντακτικούς κανόνες

Επίσης η μετάφραση βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με το λεξιλόγιο και με την επιλογή των λέξεων καθώς παρατηρείται ότι τα κύρια ονόματα, οι αριθμοί και οι επιστημονικοί όροι, καθώς και οι ισοδύναμες εκφράσεις μεταφέρονται αυτούσια από μια γλώσσα σε μια άλλη.

Ακόμη η μετάφραση βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με το ύφος του κειμένου το οποίο καθορίζεται τόσο από το θέμα του κειμένου όσο κι από το επικοινωνιακό πλαίσιο (πομπός – μήνυμα-δέκτης).

Επιπλέον η διαδικασία της μετάφρασης θα πρέπει να ακολουθεί την εσωτερική δυναμική του κάθε κειμένου που διατίθεται προς μετάφραση δεδομένου ότι ο μεταφραστής οφείλει να λαμβάνει υπόψη τη δομή του κειμένου και να προβαίνει στις απαραίτητες αλλαγές που σχετίζονται με τη δομή και υλοποιούνται από τη μια γλώσσα στην άλλη.

Κάθε μετάφραση ενός κειμένου , προκειμένου να χαρακτηριστεί από ορθότητα κι αξιοπιστία, θα πρέπει να ακολουθεί τους κανόνες της σύνταξης ενός κειμένου, να ακολουθεί το στάδιο της λεξιλογικής ερμηνείας, να μεταγράφει τα μονοσήμαντα στοιχεία του κειμένου, όπως είναι τα κύρια ονόματα, οι αριθμοί και το σύνολο των επιστημονικών όρων, να επιλέγει το κατάλληλο ύφος που να βασίζεται στο κείμενο,

στο αντικείμενο που πραγματεύεται, στη λειτουργία του μηνύματος και να ακολουθεί τη λογική σειρά του κειμένου (Μπατσαλιά, 2001).

Ο μεταφραστής, προκειμένου να παρέχει μία ορθή και τεκμηριωμένη μετάφραση, καλείται να ακολουθήσει κάποια βήματα.

Σε πρώτη φάση θα πρέπει να περιγράφουν οι τυπικές ιδιότητες του κειμένου, ενώ σε δεύτερο στάδιο ο μεταφραστής καλείται να οδηγηθεί στην ερμηνεία μεταξύ της σχέσης του λόγου και της γλώσσας και σε τελικό στάδιο να προάγει και να φανερώσει τη σχέση μεταξύ του λόγου και της κοινωνικής και πολιτισμικής πραγματικότητας.

Ειδικότερα ο μεταφραστής καλείται να περιγράψει το κείμενο με βάση τη γλώσσα, να το εντάξει σε ένα κειμενικό είδος και να επιχειρήσει να τι εντάξει σε ένα επικοινωνιακό πλαίσιο που θα συμπεριλαμβάνεται σε μια κοινωνική και πολιτισμική πραγματικότητα. Ο εκάστοτε μεταφραστής αναλαμβάνει να ερμηνεύσει το κείμενο, καθώς ο μεταφραστής καλείται να διαδραματίζει το ρόλο του διαμεσολαβητή και να παράγει μετάφραση είτε με δυναμικό τρόπο, με δική του ερμηνεία της πραγματικότητας, είτε με στατικό τρόπο, σύμφωνα με τον οποίο ο μεταφραστής καλείται να μεταφέρει το πρωτότυπο όσο το δυνατόν πιο πιστά (Μπατσαλιά, 2010).

Πιο συγκεκριμένα ο μεταφραστής καλείται να επιλέξει τα υφολογικά μέσα, να αναδομήσει τις γνώσεις, τις εμπειρίες και τις δεξιότητες και να εξετάσει τη γλώσσα από επικοινωνιακή άποψη καθώς οφείλει να ανιχνεύσει τη λειτουργία της γλώσσας στα πλαίσια της επικοινωνίας και στα πλαίσια των συμφραζόμενων.

Μέσω της θεωρίας αυτής επιχειρείται να γίνει κατανοητό ποιος μεταφράζει, για ποιο σκοπό μεταφράζει, σε ποιον απευθύνεται, ποιο είναι το θέμα και το περιεχόμενο της μετάφρασης, σε ποιο χρόνο και χώρο μεταφράζεται καθώς και ποιο είναι το αποτέλεσμα της μετάφρασης. Επίσης μέσω του κειμένου παρέχονται πληροφορίες που σχετίζονται με τη γλώσσα, τον πολιτισμό της κάθε χώρας στην οποία ανήκει η γλώσσα και αναδεικνύει τις ιδιαιτερότητες της κάθε γλώσσας, του κάθε πολιτισμού και της κάθε κοινωνίας, ενώ παράλληλα καταβάλλεται προσπάθεια να αιτιολογηθούν οι επιλογές που κάνει ο μεταφραστής κυρίως σε επίπεδο λεξιλογίου καθώς και να ανιχνευτεί ο τρόπος με τον οποίο ο μεταφραστής καλείται να διαμορφώσει τη σχέση μεταξύ του πολιτισμού που προβάλλεται στο κείμενο – πηγή και του πολιτισμού που προβάλλεται

στο κείμενο – στόχος, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ο μεταφραστής καλείται να γεφυρώσει το κενό που προκύπτει ανάμεσα στους πολιτισμούς των δύο χωρών (Jakobson, 1959).

3. <1ο απόσπασμα>

Παρακάτω παρουσιάζεται το πρώτο απόσπασμα τόσο πρωτότυπο όσο και μεταφρασμένο και αναλύεται με βάση τη θεωρία του σκοπού, το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης και με τη θεωρία του Delisle.

Πρωτότυπο

< “An outbreak anywhere is an outbreak everywhere”

By James M. Dorsey

New York governor Andrew Cuomo has become the articulate, compassionate political face of government competence in fighting a pandemic.

That’s quite an achievement for a man who as late as early March 2020 trumpeted: “Excuse our arrogance as New Yorkers... We think we have the best healthcare system on the planet right here in New York. So, when you’re saying what happened in other countries versus what happened here, we don’t even think it’s going to be as bad as it was in other countries. We are fully coordinated; we are fully mobilized.”

New York was neither fully coordinated, nor was it fully mobilized.

In fact, it became the pandemic’s prime hotspot in the United States, accounting for the highest number of infection cases and the highest mortality rate. Its hospitals were overwhelmed, its stockpiles depleted, its frontline workers perilously exposed to risk of contagion. Many of the deaths could have been prevented had Mr. Cuomo opted to lock down the Big Apple earlier.

For now, that recent history has largely been forgotten. Mr. Cuomo thrives in his element, a rising star on America’s political ferment. His **sober** but empathetic, fact-

based daily briefings project him as a man in command with a mission to ensure the health, safety, and wellbeing of his state.

If Mr. Cuomo, a veteran of dealing with the aftermaths of disasters like Hurricane Sandy, learnt anything from his delayed response to the coronavirus pandemic, it was that “an outbreak anywhere is an outbreak everywhere.”

Unlike other epidemics in recent years such as the Severe Acute Respiratory Syndrome or SARS in the early 2000s, the Middle East Respiratory Syndrome (MERS) in 2012 or the eruption of Ebola in West Africa in 2014, the coronavirus, dubbed COVID-19, left no corner of the globe untouched.

It is a lesson that goes to the heart of all that is wrong with global, regional, and national healthcare governance. It is a lesson that calls into question social and economic policies that have shaped the world for decades irrespective of political system.

It is also a lesson that goes to the core of the relationship between government and the people. It positions social trust as a pillar of an effective healthcare policy in a time of crisis.

In an era of defiance and dissent as a result of a breakdown in confidence in political systems and political leadership that kicked off with Occupy Wall Street and the 2011 Arab popular revolts and led to the rise of populists, mass anti-government demonstrations and in 2019 the toppling of leaders in Algeria, Sudan, Lebanon and Iraq, lack of trust complicated government efforts to counter the virus.

Distrust persuaded many Iranians to initially refuse to heed public health warnings to maintain social distancing, stay at home and install an Android app designed to help people self-diagnose and avoid rushing to hospital.

Pakistanis put their faith in religious leaders who rejected government demands for a halt to congregational prayers. So did many Russians as bans on mass gatherings split the clergy and threatened to undermine the Russian Orthodox Church’s key support for President Vladimir Putin.

Post-mortems of governments’ handling of the crisis once the coronavirus has been contained could increase the trust deficit.

Moreover, in an indication of pent-up anger and frustration that could explode, the imposition of curfews and stay-at-home orders failed to prevent incidental outbursts, including protests in mid-American states, quarantined Egyptian villages and poorer Tunisian and Moroccan hamlets.

In an echo of the Tunisian vendor who sparked the 2011 Arab revolts, 32-year-old unemployed and physically disabled Hammadi Chalbi set himself alight in a town 160 kilometres southwest of Tunis after authorities' refused to license him as a **fruit seller**. In Lebanon, a taxi driver set his vehicle on fire while fruit vendors dumped their **goods** in the streets in expressions of mounting discontent. The protests suggest a universal corollary with the pandemic: an outbreak anywhere is an outbreak everywhere.

Protesters in 2019 went beyond demanding the fall of a leader. They sought the fall of political elites and radical overhaul of failed political systems. The pandemic called an abrupt halt to the protests. Protesters like the rest of the population went into temporary hibernation.

When they re-emerge, they are likely to put government leaders who prioritized political advantage above their health and economical well-being at a cost that surpasses that of the 1929 Great Depression on par with crimes committed against humanity during times of war.

Social, economic, ethnic, and sectarian fault lines are likely to be hardened in countries like Pakistan and Iraq where militants stepped in with healthcare and other social services to fill voids created by lack of government capacity.

The pandemic further painfully illustrated the economic cost of not only failing to confront a health crisis in a timely fashion but also the risk inherent in policies that do not ensure proper healthcare infrastructure in every corner of the globe, guarantee equal access to healthcare, make sure that people irrespective of income have proper housing and nutrition, turn a blind eye to the destruction of healthcare facilities in conflict situations like Syria, Yemen, Libya, Ukraine, Nagorno-Karabakh, Myanmar, and the Democratic Republic of Congo, tolerate millions of refugees existing in sub-standard living and hygiene conditions, and disregard environmental degradation and climate change.

The pandemic casts a spotlight on the deprivation of populations of proper healthcare as a result of politically motivated discriminatory social and economic policies.

The non-discriminatory nature of the coronavirus forced the Israeli government to ramp up testing in communities of Israeli Palestinians which had been described by public health experts as a ticking time bomb.

The experts warned that Israeli Palestinians, who figured prominently among frontline doctors and nurses treating Jews and Palestinians alike, were an at-risk group, many of whom suffer from chronic diseases, live in crowded conditions, and are socially and economically disadvantaged.

Ramping up testing to prevent the spread of COVID-19 constitutes an immediate effort to stem the tide but does little to structurally prepare Israeli and Palestinian society for the next pandemic.

Pre-dominantly Palestinian “East Jerusalem is gravely neglected in every possible way in terms of the infrastructure. Most neighbourhoods of East Jerusalem don’t have sewage systems. Just about every possible public service you can think of is underbudgeted and lacking in East Jerusalem. The only thing they get a lot of is parking fines and (punitive) housing demolition orders, said” left-wing member of the Jerusalem municipal council Laura Wharton.

A Monopoly board centred on Jerusalem given to her by Moshe Lion, the city’s mayor and a former economic advisor and director general of prime minister Benjamin Netanyahu’s office, illustrates the political calculus that potentially puts not only Jews and Palestinians but populations elsewhere at risk in a future pandemic.

“You have here the City of David, the Mount of Olives, the Knesset (the Israeli parliament), the Montefiore windmill, the markets, (the ultra-orthodox Jewish neighbourhood of) Mea She’arim. Al Aqsa (the third holiest Muslim site) is not here, the Church of the Holy Sepulchre is not here. Basically what you have is a bunch of Jewish sites and various illusions to other things. It’s not a very balanced picture of Jerusalem,” Ms. Wharton noted pointing at various landmarks on the board.

African Americans, Hispanics and native Americans tell the story, They have fallen disproportionately victim in the United States to g

US surgeon general Dr. Jerome Adams, a 45-year old African American vice admiral in the U.S. Public Health Service Commissioned Corps, one of America's eight uniformed services, pulled out his inhaler at a White House press briefing in April 2020, saying he's carried it around for 40 years, "out of fear of having a fatal asthma attack."

Looking fit and trim in his dark uniform, Mr. Adams said he also had a heart condition and high blood pressure. "I represent that legacy of growing up poor and black in America. And I, and many black Americans, are at higher risk for COVID."

The surgeon general said that "its alarming but not surprising that people of colour have a greater burden of chronic health conditions. African Americans and native Americans develop high blood pressure at much younger ages... and (the virus) does greater harm to their organs. Puerto Ricans have higher rates of asthma and black boys are three times (more) likely to die of asthma than their white counterparts.... People of colour are more likely to live in densely packed areas and multi-generational housing, situations which create higher risk for the spread of a highly contagious disease like COVID-19. We tell people to wash their hands, but a study shows that 30 percent of homes of the Navajo nation don't have running water, so how are they going to do that?"

What goes for one of the wealthiest nations on earth goes for the rest of the world too, particularly with the last two decades suggesting that pandemics occur more frequently and are likely to do so going forward.

What started in Wuhan in China in December 2019 had by April 2020 brought the world to a virtual standstill. Millions across the globe were infected, tens of thousands did not survive, economies shut down and the prospects for recovery and return to what was normal seemed a mere hope in a distant future.

Andrew Cuomo may be the exception that confirms the rule. There is little in the response of leaders from China's Xi Jinping to Russia's Vladimir Putin, Turkey's Recep Tayyip Erdogan and US President Donald J. Trump that suggests that the lesson

that an outbreak anywhere is an outbreak everywhere has persuaded them to think in terms of structural change.

If the first six months of the coronavirus are anything to go by, the name of the game has been jockeying for political positions, ideology trumps science, and everyone for him or herself in a race to the bottom rather than apolitical banding together globally, regionally and nationally to fight a dangerous and debilitating common enemy.

The response to the pandemic reflected the crumbling of the post-World War Two international order that is in the grips of a struggle by big and medium-sized powers to shape global governance in the 21st century.

The struggle has already crippled the United Nations and politicization of the coronavirus and healthcare threatens to undermine the World Health Organization, the one, albeit flawed, structure capable of coordinating a global response.

Complicating the response, was the rise of civilizationalists like Mr. Xi, Indian prime minister Narendra Modi, Hungarian prime minister Victor Orban and Mr. Trump who think in civilizational rather than national terms.

They conceive of their nations as civilizations in which Hans, Hindus or Christians rule supreme and there is no equal place for minorities rather than nation states defined by legally recognized borders, population, and language.

Theirs is a world of neglect for international law, increased conflict, political violence, and mass migration that promises to be even less prepared for the next pandemic. It is also a world in which early warning systems are weakened by muzzling of a free press.

Former US president Barak Obama, in his opening blast against Trump in the run-up to the November presidential election, put his finger on the pulse.

“What we are fighting against is these long-term trends in which being selfish, being tribal, being divided and seeing others an enemy, that that has become a stronger impulse in American life. And by the way, you know, we are seeing that internationally as well. And it’s part of the reason why the response to this global crisis has been so anaemic and spotty... It has been an absolute chaotic disaster when that mindset of what’s in it for me and to heck with everybody else – when that mindset is

operationalized in our government,” Mr. Obama told a virtual gathering of his former staffers.

The pandemic demonstrates the need for coordinated policies ranging from global, regional, and national stock piling, international cooperation in medical research and development, conflict mediation, protection of minority rights, environment, absorption of refugees and robust but diversified supply chains.

It also highlights the importance to healthcare of eradication of poverty and proper social security nets, housing, hygiene, and access to water in a world in which an outbreak anywhere is an outbreak everywhere.

The pandemic positions an approach towards healthcare that is integrated into sustainable social and economic policies as a matter of global and national security on par with regional and national defense and security policies and investments.

It also raises the question of what role major non-governmental institutions like the Clinton Initiative, George Soros and the Gates Foundation can play.

Dr. James M. Dorsey is an award-winning journalist and a senior fellow at Nanyang Technological University’s S. Rajaratnam School of International Studies in Singapore. He is also an adjunct senior research fellow at the National University of Singapore’s Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg’s Institute of Fan Culture in Germany.

James M. Dorsey <jmd@jmdonline.org> Unsubscribe

3.1. Μετάφραση

«Ένα ξέσπασμα οπουδήποτε, είναι ξέσπασμα παντού»

Του James M. Dorsey

Ο κυβερνήτης της Νέας Υόρκης, Άντριου Κουόμο έχει γίνει το, γεμάτο ευφράδεια και συμπόνια, πολιτικό πρόσωπο της κυβέρνησης στην καταπολέμηση μιας πανδημίας.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό επίτευγμα ειδικά όταν προέρχεται από κάποιον που, μόλις στις αρχές Μαρτίου του 2020 θριαμβολογούσε: Συγχωρείστε την έπαρσή μας ως Νεοϋορκέζοι... Πιστεύουμε ότι έχουμε το καλύτερο σύστημα υγειονομικής περίθαλψης του πλανήτη εδώ στη Νέα Υόρκη. Έτσι, όταν λέτε τι συνέβη σε άλλες χώρες σε σχέση με ό,τι συνέβη εδώ, δεν πιστεύουμε σε καμία περίπτωση ότι θα είναι τόσο άσχημο όσο σε άλλες χώρες. Είμαστε σε πλήρη συντονισμό. Είμαστε σε πλήρη κινητοποίηση».

Η Νέα Υόρκη όμως δεν ήταν πλήρως συντονισμένη, ούτε και κινητοποιήθηκε πλήρως.

Στην πραγματικότητα, έγινε το επίκεντρο της πανδημίας στις Ηνωμένες Πολιτείες, αντιπροσωπεύοντας τον υψηλότερο αριθμό κρουσμάτων μόλυνσης και το υψηλότερο ποσοστό θνησιμότητας. Τα νοσοκομεία της ήταν κατακλυσμένα, τα αποθέματά της εξαντλήθηκαν, οι εργαζόμενοι στην πρώτη γραμμή ήταν απόλυτα εκτεθειμένοι στον κίνδυνο μόλυνσης. Πολλοί από τους θανάτους θα μπορούσαν να είχαν αποτραπεί, εάν ο κ. Κουόμο είχε επιλέξει το lock down για το Big Apple νωρίτερα.

Προς το παρόν, αυτή η πρόσφατη ιστορία έχει σε μεγάλο βαθμό ξεχαστεί. Ο κ. Κουόμο ευδοκimei στο στοιχείο του, ένα ανερχόμενο αστέρι στις πολιτικές ζυμώσεις της Αμερικής. Οι λιτές αλλά με ενσυναίσθηση καθημερινές ενημερώσεις του, βασισμένες στα γεγονότα, τον προβάλλουν ως άνθρωπο που φέρει την αποστολή να διασφαλίσει την υγεία, την ασφάλεια και την ευημερία της πολιτείας του.

Αν ο κ. Κουόμο, ένας βετεράνος στην αντιμετώπιση των συνεπειών που φέρουν καταστροφές όπως ο τυφώνας Σάντι, έμαθε κάτι από την καθυστερημένη αντίδρασή

του στην πανδημία του κορωνοϊού, ήταν ότι «ένα ξέσπασμα οπουδήποτε είναι ξέσπασμα παντού».

Σε αντίθεση με άλλες επιδημίες των τελευταίων ετών, όπως αυτή του Σοβαρού Οξέος Αναπνευστικού Συνδρόμου ή SARS στις αρχές της δεκαετίας του 2000, του Αναπνευστικού Συνδρόμου της Μέσης Ανατολής (MERS) το 2012 ή η έκρηξη του Έμπολα στη Δυτική Αφρική το 2014, ο κορωνοϊός, που ονομάστηκε COVID-19, δεν άφησε καμία γωνιά του πλανήτη ανέγγιχτη.

Είναι ένα μάθημα που χτυπά στην καρδιά όλων όσων πηγαίνουν στραβά στην παγκόσμια, τοπική και εθνική διακυβέρνηση της υγειονομικής περίθαλψης. Είναι ένα μάθημα που θέτει υπό αμφισβήτηση τις κοινωνικές και οικονομικές πολιτικές που έχουν διαμορφώσει τον κόσμο για δεκαετίες, ανεξάρτητα από το πολιτικό σύστημα.

Είναι, επίσης, ένα μάθημα που φτάνει στον πυρήνα της σχέσης μεταξύ κυβέρνησης και λαού. Θέτει την κοινωνική εμπιστοσύνη ως πυλώνα μιας αποτελεσματικής πολιτικής υγειονομικής περίθαλψης σε μια περίοδο κρίσης.

Σε μια εποχή αμφισβήτησης και εναντίωσης ως αποτέλεσμα της κατάρρευσης της εμπιστοσύνης στα πολιτικά συστήματα και την πολιτική ηγεσία, φαινόμενο που ξεκίνησε με το κίνημα Occupy Wall Street και τις Αραβικές λαϊκές εξεγέρσεις του 2011 και οδήγησε στην άνοδο λαϊκιστών, σε μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις και την ανατροπή ηγετών στην Αλγερία, το Σουδάν, τον Λίβανο και το Ιράκ το 2019, αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης περιέπλεξαν τις κυβερνητικές προσπάθειες για την αντιμετώπιση του ιού.

Η δυσπιστία οδήγησε πολλούς Ιρανούς να αρνηθούν αρχικά να λάβουν υπόψη τις προειδοποιήσεις για τη δημόσια υγεία και να εφαρμόσουν το μέτρο της κοινωνικής αποστασιοποίησης, να μείνουν στο σπίτι και να εγκαταστήσουν μια εφαρμογή Android που είχε σχεδιαστεί για να βοηθά τους ανθρώπους να κάνουν αυτοδιάγνωση και να αποφεύγουν να σπεύδουν στο νοσοκομείο.

Οι Πακιστανοί εναπόθεσαν την εμπιστοσύνη τους στους θρησκευτικούς ηγέτες που απέρριψαν τις κυβερνητικές απαιτήσεις για διακοπή των εκκλησιαστικών προσευχών. Το ίδιο έκαναν και πολλοί Ρώσοι καθώς οι απαγορεύσεις των μαζικών συγκεντρώσεων δίχασαν τον κλήρο με ρίσκο την υπονόμηση της σημαντικής υποστήριξης του Προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν από την Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Η εκ των υστέρων διαχείριση της κρίσης από τις κυβερνήσεις, μόλις περιοριστεί ο κορωνοϊός, θα μπορούσε να αυξήσει την έλλειψη εμπιστοσύνης.

Επιπλέον, ως ένδειξη συσσωρευμένου θυμού και απογοήτευσης που θα μπορούσε να εκραγεί, η επιβολή της απαγόρευσης κυκλοφορίας και των εντολών παραμονής στο σπίτι δεν πέτυχε την αποτροπή περιστασιακών ξεσπασμάτων, συμπεριλαμβανομένων διαμαρτυριών σε πολιτείες της μέσης Αμερικής, σε αιγυπτιακά χωριά σε καραντίνα και φτωχότερα χωριουδάκια της Τυνησίας και του Μαρόκου.

Στον απόηχο του Τυνήσιου πωλητή που πυροδότησε τις αραβικές εξεγέρσεις το 2011, ο 32χρονος άνεργος και ανάπηρος Hammadi Chalbi αυτοπυρπολήθηκε σε μια πόλη 160 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Τύνιδας, αφού οι αρχές αρνήθηκαν να του δώσουν άδεια ως οπωροπώλη. Στον Λίβανο, ένας οδηγός ταξί έβαλε φωτιά στο όχημά του ενώ οι οπωροπώληδες πέταξαν τα εμπορεύματά τους στους δρόμους εκφράζοντας την αυξανόμενη δυσαρέσκεια. Οι διαμαρτυρίες υποδηλώνουν ένα παγκόσμιο επακόλουθο της πανδημίας: ένα ξέσπασμα οπουδήποτε είναι ένα ξέσπασμα παντού.

Οι διαδηλωτές το 2019 έφτασαν πέρα από το αίτημα της ανατροπής ενός ηγέτη. Επεδίωκαν την ανατροπή των πολιτικών ελίτ και τη ριζική αναμόρφωση των αποτυχημένων πολιτικών συστημάτων. Η πανδημία προκάλεσε απότομη διακοπή των διαδηλώσεων. Οι διαδηλωτές, όπως και ο υπόλοιπος πληθυσμός, μπήκαν σε μια προσωρινή χειμερία νάρκη.

Όταν επανεμφανιστούν, είναι πιθανό να θέσουν τους κυβερνητικούς ηγέτες που έδωσαν προτεραιότητα στο πολιτικό πλεονέκτημα πάνω από την υγεία και την οικονομική τους ευημερία με κόστος που ξεπερνά αυτό της Μεγάλης Ύφεσης του 1929

στο ίδιο επίπεδο με τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν κατά της ανθρωπότητας σε περιόδους πολέμου.

Τα κοινωνικά, οικονομικά, εθνοτικά και θρησκευτικά ρήγματα είναι πιθανό να επιδεινωθούν σε χώρες όπως το Πακιστάν και το Ιράκ, όπου οι μαχητές πήραν πρωτοβουλίες στην υγειονομική περίθαλψη και τις άλλες κοινωνικές υπηρεσίες για να καλύψουν τα κενά που δημιουργήθηκαν από την έλλειψη κυβερνητικής ικανότητας.

Η πανδημία απεικονίζει με οδυνηρό τρόπο το οικονομικό κόστος, όχι μόνο της αποτυχίας να αντιμετωπιστεί έγκαιρα η υγειονομική κρίση, αλλά και τον κίνδυνο που ενυπάρχει σε πολιτικές που δεν διασφαλίζουν την κατάλληλη υποδομή υγειονομικής περίθαλψης σε κάθε γωνιά του πλανήτη, δεν εγγυώνται ίση πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, δεν διασφαλίζουν ότι άνθρωποι ανεξαρτήτως εισοδήματος έχουν αξιοπρεπή στέγαση και διατροφή, κάνουν τα στραβά μάτια στην καταστροφή εγκαταστάσεων υγειονομικής περίθαλψης σε περιοχές συγκρούσεων όπως η Συρία, η Υεμένη, η Λιβύη, η Ουκρανία, το Ναγκόρνο-Καραμπάχ, η Μιανμάρ και η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, ανέχονται εκατομμύρια πρόσφυγες που ζουν σε υποβαθμισμένες συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής και αγνοούν την υποβάθμιση του περιβάλλοντος και την κλιματική αλλαγή.

Η πανδημία στρέφει το φως της δημοσιότητας στη στέρηση των πληθυσμών από κατάλληλη υγειονομική περίθαλψη ως αποτέλεσμα κοινωνικών και οικονομικών πολιτικών διακρίσεων.

Η αμερόληπτη φύση του κορωνοϊού ανάγκασε την ισραηλινή κυβέρνηση να εντείνει τις δοκιμές σε κοινότητες Ισραηλινών Παλαιστινίων που είχαν περιγραφεί από ειδικούς της δημόσιας υγείας ως ωρολογιακή βόμβα.

Οι ειδικοί προειδοποίησαν ότι οι Ισραηλινοί Παλαιστίνιοι, οι οποίοι ξεχώρισαν μεταξύ των γιατρών και των νοσοκόμων πρώτης γραμμής θεραπεύοντας εξίσου Εβραίους και Παλαιστίνιους, αποτελούσαν ευπαθή ομάδα, πολλοί από τους οποίους πάσχουν από χρόνιες ασθένειες, ζουν σε συνθήκες συνωστισμού και είναι κοινωνικά και οικονομικά μη προνομιούχοι.

Η επιτάχυνση των δοκιμών για την πρόληψη της εξάπλωσης του COVID-19 αποτελεί μια άμεση προσπάθεια για τον περιορισμό του κύματος, αλλά ελάχιστα μπορεί να προετοιμάσει δομικά την ισραηλινή και την παλαιστινιακή κοινωνία για την επόμενη πανδημία.

Η κατεξοχήν παλαιστινιακή «Ανατολική Ιερουσαλήμ είναι σοβαρά παραμελημένη με κάθε δυνατό τρόπο, όσον αφορά τις υποδομές. Οι περισσότερες γειτονίες της Ανατολικής Ιερουσαλήμ δεν έχουν συστήματα αποχέτευσης. Σχεδόν κάθε δυνατή δημόσια υπηρεσία που μπορεί κανείς να σκεφτεί υποχρηματοδοτείται και λείπει από την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Το μόνο πράγμα που υπάρχει σε αφθονία είναι τα πρόστιμα στάθμευσης και οι (τιμωρητικές) εντολές κατεδάφισης κατοικιών», είπε η Λόρα Γουόρτον, μέλος αριστερής παράταξης του δημοτικού συμβουλίου της Ιερουσαλήμ.

Σαν το γνωστό επιτραπέζιο αλλά με επίκεντρο την Ιερουσαλήμ που της δόθηκε από τον Μόσε Λάιον, δήμαρχο της πόλης και πρώην οικονομικό σύμβουλο και γενικό διευθυντή του γραφείου του πρωθυπουργού Μπενιαμίν Νετανιάχου, απεικονίζονται οι πολιτικοί υπολογισμοί που δυνητικά θέτουν σε κίνδυνο όχι μόνο Εβραίους και Παλαιστίνιους, αλλά και άλλους πληθυσμούς σε μια μελλοντική πανδημία.

«Έχετε εδώ την Πόλη του Δαβίδ, το Όρος των Ελαιών, την Κνεσέτ (το ισραηλινό κοινοβούλιο), τον ανεμόμυλο Μοντεφίόρε, τις αγορές, (την υπερ-ορθόδοξη εβραϊκή γειτονιά της) Μέα Σε' Αρίμ. Το Αλ Άκσα (ο τρίτος ιερότερος μουσουλμανικός χώρος) δεν είναι εδώ, η Εκκλησία του Παναγίου Τάφου δεν είναι εδώ. Βασικά αυτό που έχετε είναι ένα σωρό εβραϊκές τοποθεσίες και διάφορες ψευδαισθήσεις για άλλα πράγματα. Δεν είναι μια πολύ ισορροπημένη εικόνα της Ιερουσαλήμ», σημείωσε η κ. Γουόρτον δείχνοντας διάφορα ορόσημα στον πίνακα.

Αφροαμερικανοί, Ισπανόφωνοι και ιθαγενείς Αμερικανοί αφηγούνται την ιστορία, έχουν πέσει δυσανάλογα θύματα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Αμερικανός χειρουργός στρατηγός Δρ. Τζερόμ Άνταμς, ένας 45χρονος Αφροαμερικανός αντιναύαρχος στο Σώμα της Υπηρεσίας Δημόσιας Υγείας των ΗΠΑ, μία από τις οκτώ ένστολες υπηρεσίες της Αμερικής, έβγαλε τη συσκευή εισπνοής του σε μια ενημέρωση τύπου στον Λευκό Οίκο τον Απρίλιο του 2020, λέγοντας ότι την κουβαλά μαζί του εδώ και 40 χρόνια, «από φόβο μιας πιθανής θανατηφόρας κρίσης άσθματος».

Περιποιημένος και σε φόρμα στη σκούρα στολή του, ο κ. Άνταμς είπε ότι πάσχει επίσης από καρδιακή πάθηση και υψηλή αρτηριακή πίεση. "Εκπροσωπώ αυτή την κληρονομιά του να μεγαλώνουμε φτωχοί και μαύροι στην Αμερική. Και εγώ, και πολλοί μαύροι Αμερικανοί, διατρέχουμε υψηλότερο κίνδυνο για COVID."

Ο γενικός χειρουργός είπε ότι «είναι ανησυχητικό αλλά δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι έγχρωμοι φέρουν περισσότερες χρόνιες παθήσεις υγείας. Οι Αφροαμερικανοί και οι ιθαγενείς Αμερικανοί αναπτύσσουν υψηλή αρτηριακή πίεση σε πολύ μικρότερες ηλικίες... και (ο ιός) κάνει μεγαλύτερη βλάβη στα όργανά τους. Οι Πορτορικανοί έχουν υψηλότερα ποσοστά άσθματος και τα μαύρα αγόρια έχουν τριπλάσιες (περισσότερες) πιθανότητες να πεθάνουν από άσθμα από τους λευκούς ομολόγους τους... Οι έγχρωμοι είναι πιο πιθανό να ζουν σε πυκνοκατοικημένες περιοχές και κατοικίες πολλών γενεών, καταστάσεις που δημιουργούν υψηλότερο κίνδυνο για την εξάπλωση μιας εξαιρετικά μεταδοτικής ασθένειας όπως ο COVID-19. Λέμε στους ανθρώπους να πλένουν τα χέρια τους, αλλά μια μελέτη δείχνει ότι το 30 τοις εκατό των σπιτιών του έθνους Ναβάχο δεν έχουν τρεχούμενο νερό, οπότε πώς θα το κάνουν αυτό;».

Αυτό που ισχύει για ένα από τα πλουσιότερα έθνη στη γη ισχύει και για τον υπόλοιπο κόσμο, ιδιαίτερα με τις τελευταίες δύο δεκαετίες να υποδηλώνουν ότι οι πανδημίες εμφανίζονται πιο συχνά και είναι πιθανό να συνεχίζουν στο μέλλον.

Αυτό που ξεκίνησε στη Γιούχαν της Κίνας τον Δεκέμβριο του 2019 είχε φέρει μέχρι τον Απρίλιο του 2020 τον κόσμο σε ένα εικονικό αδιέξοδο. Εκατομμύρια άνθρωποι σε

όλο τον κόσμο μολύνθηκαν, δεκάδες χιλιάδες δεν επιβίωσαν, οι οικονομίες διακόπηκαν και οι προοπτικές για ανάκαμψη και επιστροφή στο φυσιολογικό έμοιαζαν μια απλή ελπίδα σε ένα μακρινό μέλλον.

Ο Άντριου Κουόμο μπορεί να είναι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Ελάχιστα δείχνει η απάντηση των ηγετών από τον Σι Τζινγκπίνγκ της Κίνας έως τον Ρώσο Βλαντιμίρ Πούτιν, τον Τούρκο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν και τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Ντόναλντ Τζ. Τραμπ πως το μάθημα, ότι ένα ξέσπασμα οπουδήποτε είναι ξέσπασμα παντού, τούς έπεισε να σκεφτούν με όρους διαρθρωτικών αλλαγών.

Εάν οι πρώτοι έξι μήνες του κορωνοϊού είναι κάτι που πρέπει να περάσει, τότε το παιχνίδι θα ήταν ένα τρέξιμο για πολιτικές θέσεις, ότι η ιδεολογία υπερισχύει της επιστήμης και ο καθένας τρέχει για τον εαυτό του σε έναν αγώνα προς τα κάτω, αντί για μια πέρα των πολιτικών συνένωση σε παγκόσμιο, περιφερειακό και σε εθνικό επίπεδο για την καταπολέμηση ενός επικίνδυνου και εξουθενωτικού κοινού εχθρού.

Η απάντηση στην πανδημία αντανακλούσε την κατάρρευση της διεθνούς τάξης μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η οποία βρίσκεται στα χέρια ενός αγώνα από μεγάλες και μεσαίες δυνάμεις για τη διαμόρφωση της παγκόσμιας διακυβέρνησης στον 21ο αιώνα.

Ο αγώνας έχει ήδη ακρωτηριάσει τα Ηνωμένα Έθνη και η πολιτικοποίηση του κορωνοϊού και της υγειονομικής περίθαλψης απειλεί να υπονομεύσει τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, τη μία, αν και ελαττωματική, δομή ικανή να συντονίσει μια παγκόσμια απάντηση.

Να περιπλέξει την απάντηση ήρθε η άνοδος των υπερμάχων των πολιτισμών όπως ο κ. Σι, ο Ινδός πρωθυπουργός Ναρέντρα Μόντι, ο Ούγγρος πρωθυπουργός Βίκτορ Όρμπαν και ο κ. Τραμπ που σκέφτονται με πολιτισμικούς και όχι με εθνικούς όρους. Αντιλαμβάνονται τα έθνη τους ως πολιτισμούς στους οποίους κυριαρχούν οι Χανς, οι Ινδουιστές ή οι Χριστιανοί και δεν υπάρχει ίση θέση για τις μειονότητες παρά για τα

εθνικά κράτη που ορίζονται από νομικά αναγνωρισμένα σύνορα, πληθυσμό και γλώσσα.

Ο κόσμος τους είναι ένας κόσμος παραμέλησης του διεθνούς δικαίου, με αυξημένες συγκρούσεις, με πολιτική βία και μαζική μετανάστευση που υπόσχεται να είναι ακόμη λιγότερο προετοιμασμένος για την επόμενη πανδημία. Είναι επίσης ένας κόσμος στον οποίο τα συστήματα έκτακτης προειδοποίησης αποδυναμώνονται από την φήμωση του ελεύθερου τύπου.

Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα, στην εναρκτήρια έκρηξη του εναντίον του Τραμπ ενόψει των προεδρικών εκλογών του Νοεμβρίου, έπιασε τον παλμό της επικαιρότητας.

«Αυτό που παλεύουμε είναι αυτές οι μακροχρόνιες τάσεις στις οποίες το να είμαστε εγωιστές, να υπερασπιζόμαστε μόνο την φυλή, να διχαζόμαστε και να βλέπουμε τους άλλους εχθρούς έχει γίνει η ισχυρότερη τάση στην αμερικανική ζωή. Και παρεμπιπτόντως, ξέρετε, αυτό το βλέπουμε και διεθνώς. Και είναι μέρος της αιτίας γιατί η απάντηση σε αυτήν την παγκόσμια κρίση ήταν τόσο αναιμική και κηλιδωτή... Ήταν μια απόλυτη χαοτική καταστροφή με την νοοτροπία για μένα πρώτα και για όλους τους άλλους δεν με αφορά – ειδικά όταν αυτή η νοοτροπία εφαρμόζεται από την κυβέρνησή μας», είπε ο κ. Ομπάμα σε μια διαδικτυακή συγκέντρωση πρώην υπαλλήλων του.

Η πανδημία καταδεικνύει την ανάγκη για συντονισμένες πολιτικές που κυμαίνονται από παγκόσμια, περιφερειακή και εθνική συσσώρευση αποθεμάτων, διεθνή συνεργασία στην ιατρική έρευνα και ανάπτυξη, διαμεσολάβηση συγκρούσεων, προστασία των δικαιωμάτων των μειονοτήτων, του περιβάλλοντος, απορρόφηση προσφύγων και ισχυρές αλλά διαφοροποιημένες αλυσίδες εφοδιασμού.

Υπογραμμίζει επίσης τη σημασία για την υγειονομική περίθαλψη της εξάλειψης της φτώχειας και των κατάλληλων δικτύων κοινωνικής ασφάλισης, της στέγασης, της

υγιεινής και της πρόσβασης στο νερό σε έναν κόσμο όπου ένα ξέσπασμα οπουδήποτε είναι ξέσπασμα παντού.

Η πανδημία θέτει μια προσέγγιση για την υγειονομική περίθαλψη που είναι ενσωματωμένη σε βιώσιμες κοινωνικές και οικονομικές πολιτικές ως θέμα παγκόσμιας και εθνικής ασφάλειας στο ίδιο επίπεδο με τις περιφερειακές και εθνικές πολιτικές και επενδύσεις άμυνας και ασφάλειας.

Θέτει επίσης το ερώτημα για τον ποιο ρόλο μπορούν να παίξουν σημαντικοί μη κυβερνητικοί θεσμοί όπως η Πρωτοβουλία Κλίντον, ο Τζορτζ Σόρος και το Ίδρυμα Γκέιτς.

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσι είναι βραβευμένος δημοσιογράφος και ανώτερος συνεργάτης στη Σχολή Διεθνών Σπουδών S. Rajaratnam του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Nanyang στη Σιγκαπούρη. Είναι επίσης επίκουρος ανώτερος ερευνητής στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης και συνδιευθυντής του Ινστιτούτου Πολιτισμού Θαυμαστών του Πανεπιστημίου του Wuerzburg στη Γερμανία.

James M. Dorsey <jmd@jmdonline.org>

3.2. <Η θεωρία του σκοπού >

Με βάση τη θεωρία του σκοπού το συγκεκριμένο απόσπασμα αποτελεί μια περίληψη της επικαιρότητας. Ο μεταφραστής κατά την μεταφραστική διαδικασία παρέμεινε πιστός στις πληροφορίες του πρωτότυπου, χωρίς να αφαιρεί πληροφορίες οι οποίες θα είχαν ως αποτέλεσμα την αλλοίωση του νοήματος του πρωτοτύπου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η λέξη coronavirus η οποία στο μετάφρασμα αποδόθηκε ως κορωνοϊός. Στην συγκεκριμένη απόδοση πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη σημασία στην ορθογραφία της λέξης καθώς αποδίδεται ως κορωνοϊός και όχι ως κορονοϊός. Η πρώτη απόδοση που αποδόθηκε στην μετάφραση και είναι και η σωστή, προέρχεται από τις λέξεις κορώνα και ιός. Η ονομασία προέκυψε από το σχήμα που έχει ο ιός στο μικροσκόπιο καθώς είναι σαν μια μικρή κορώνα. Αυτή η παρατήρηση είναι ιδιαίτερα σημαντική καθώς υποδηλώνει ότι ο μεταφραστής εκτός από το ότι πρέπει να ακολουθεί την θεωρία του σκοπού θα πρέπει να λαμβάνει αποφάσεις κατά την μεταφραστική διαδικασία με σκοπό να υποστηρίξει την θεωρία του σκοπού και να παράγει όσο το δυνατόν γίνεται ένα άρτιο κείμενο.

Ο Dorsey που είναι δημοσιογράφος κάνει μια εκτενή κι αξιόπιστη αναφορά στην πανδημία, προσπαθώντας να παράγει ένα κείμενο γεμάτο νόημα και θέτοντας ερωτήματα στους αναγνώστες προκειμένου να προβληματιστούν.

Το συγκεκριμένο απόσπασμα απευθύνεται σε αναγνώστες με υψηλό μορφωτικό επίπεδο, με κοινωνική ευθύνη και με ανεπτυγμένη κριτική σκέψη που επιθυμούν αφενός να λάβουν αξιόπιστες πληροφορίες σχετικά με την πανδημία και αφετέρου να προβληματιστούν περαιτέρω πάνω στο θέμα της πανδημίας, μέσω των ερωτήσεων που θέτει ο δημοσιογράφος.

3.3.<Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης >

Το συγκεκριμένο απόσπασμα αναλύεται τόσο από άποψη συντακτικού, γραμματικής και λεξιλογίου όσο κι από άποψη δομής.

Ειδικότερα παρατηρείται ότι το ύφος του κειμένου είναι επίσημο η επιλογή των λέξεων ανταποκρίνεται στο κοινό που απευθύνεται (το υφολογικό επίπεδο είναι υψηλό) καθώς οι λέξεις εντάσσονται σε ένα επίσημο ύφος, είναι συνθέτες και χρησιμοποιούνται σε επίσημο λόγο, ενώ η μετάφραση των λέξεων αναδεικνύει ότι η ελληνική γλώσσα είναι πιο πλούσια σε λεξιλόγιο από την αγγλική καθώς οι λέξεις στην ελληνική είναι περισσότερες από ότι στην αγγλική γλώσσα κι ότι η απόδοση στην ελληνική μπορεί να πραγματοποιηθεί με πολλές και διαφορετικές λέξεις. Επίσης σε πολλά σημεία έγινε η επιλογή λέξεων ανώτερου υφολογικού επιπέδου όπως για παράδειγμα η λέξη *sober* η οποία αποδόθηκε ως *εγκρατής*. Η έκφραση “ *we don’t even* ” αποδόθηκε ως *δεν πρέπει σε καμία περίπτωση και όχι όπως η αυτολεξεί μετάφραση του που είναι το καν*. Σε περίπτωση που ήταν αναγκαίο να δηλωθεί έντονο συναίσθημα έγιναν οι απαραίτητες αλλαγές στην μετάφραση με χαρακτηριστική την λέξη *pent-up* που αποδίδεται ως *συσσωρευμένης*.

Επίσης παρατηρείται ότι το απόσπασμα αποτελείται από σύνθετες προτάσεις, καθώς τα μέρη της πρότασης δεν είναι μόνο το υποκείμενο, το αντικείμενο και το ρήμα, αλλά στην πρόταση περιλαμβάνονται και προσδιορισμοί. Επίσης το απόσπασμα κάνει χρήση του ευθύ και του πλαγίου λόγου, ενώ παράλληλα πολλές λέξεις στην αγγλική μεταφράζονται στην ελληνική γλώσσα ως *μετοχές*.

Εξαιτίας της απουσίας των πτώσεων στην αγγλική γλώσσα, τα ουσιαστικά, τα επίθετα, οι αντωνυμίες και οι μετοχές υπόκεινται σε αλλαγή πτώσης ώστε να αποδοθεί το νόημα.

Η δομή του κειμένου ακολουθεί τη λογική σειρά ώστε να αποδοθεί συνοχή και συνεκτικότητα. Επιπλέον είναι φανερό ότι ο μεταφραστής προκειμένου να αποδώσει μια μετάφραση η οποία θα είναι άρτια και σωστή ως προς το λεξιλόγιο και την ορθογραφία, έχει κάνει μια έρευνα εκ των προτέρων με σκοπό να αποσαφηνίσει την ορθογραφία μερικών καινούργιων όρων όπως για παράδειγμα αυτή του *κορωνοϊού*.

3.4. <Η θεωρία του Jean Delisle>

Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή παρατηρείται ότι κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας τα κύρια ονόματα και οι αριθμοί παραμένουν αυτούσιοι από τη μια γλώσσα στην άλλη, ενώ το ίδιο συμβαίνει και με κάποιους όρους (πανδημία, ορθόδοξος).

Επίσης η επιλογή των λέξεων καθορίζεται με βάση το ύφος του κειμένου ενώ η δομή που γίνεται εμφανής στο μεταφρασμένο κείμενο ακολουθεί την εσωτερική συνοχή του κειμένου και τη δομή που ακολουθεί η ελληνική γλώσσα.

Κάθε μεταφραστική διαδικασία, υποβάλλει τον εκάστοτε μεταφραστή/μεταφράστρια στην αντιμετώπιση ορισμένων προβλημάτων και στην επίλυση αυτών. Παρακάτω παρουσιάζονται οι συχνότερες κατηγορίες από τις οποίες απορρέουν τα περισσότερα μεταφραστικά προβλήματα (Nord, 1991: 158-160):

- Γλωσσικά: λεξιλόγιο, σημασιολογία, σύνθετες λέξεις κτλ.
- Προβλήματα στην τεκμηρίωση γεγονότων
- Κειμενικά: λογοπαίγνια, αργκό, νεολογισμοί κτλ.
- Πολιτισμικά: πολιτιστικές νόρμες και συμβάσεις
- Πραγματολογικά: ήθη, έθιμα, τόπος& χρόνος

Ένα από τα πιο συχνά μεταφραστικά προβλήματα που καλούνται να διαχειριστούν οι μεταφραστές είναι η μετάφραση των κύριων ονομάτων. Ο Newmark προτείνει τις ακόλουθες κατηγορίες ονομάτων: ονόματα πραγμάτων, τοπωνύμια και ανθρωπωνύμια. Ο ίδιος αποδέχεται το γεγονός ότι όλα τα ονόματα έχουν συνδηλώσεις, καθώς και το γεγονός ότι μια καθιερωμένη πρακτική είναι ο μεταγραμματισμός ή ακόμα και ο εγκλιματισμός: Για παράδειγμα τα ονόματα των βασιλέων ή και μεγάλων διανοητών (Βολταίρος, Θιέρσος, Καρτέσιος). Όταν ο μεταφραστής επιλέγει τον τρόπο με τον οποίο θα μεταφράσει τα ονόματα καλείτε να λάβει υπόψιν του την ισχύουσα στην εποχή του νόρμα, αλλά και την ιστορία που

έχουν τα εκάστοτε ονόματα. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια τάση προς τον συστηματικό μεταγραμματισμό.

Εκτός από τα ανθρωπωνύμια, αποτελούν σημαντικό πρόβλημα και τα τοπωνύμια, τα οποία συχνά μεταγραμματίζονται, ωστόσο πάντοτε πριν την μετάφραση τους θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν η ιστορικότητα τους, αλλά και τα βαθύτερα νοήματα τα οποία ενδεχομένως μπορεί να έχουν.

Στις περισσότερες περιπτώσεις στο απόσπασμα επιλέχθηκε η αυτούσια μεταφορά των κυρίων ονομάτων και τοπωνυμίων λόγω της μη δημοφιλίας τους, για την αποφυγή ατοπιών αλλά και για την διευκόλυνση πιθανής περαιτέρω έρευνας του αναγνώστη.

4. <2ο απόσπασμα>

Mon, Apr 27, 3:30 PM

Pandemic threatens to drive wedge into US-Gulf relations

It is early days, but first indications are that the global pandemic is entrenching long-drawn Middle Eastern geopolitical, political, ethnic, and sectarian battle lines rather than serving as a vehicle to build bridges and build confidence.

The coronavirus crisis is also changing the region's political landscape as non-governmental organizations and militants in countries like Iraq, Syria, and Lebanon fill gaps where governments have failed to cater to social and health needs created by the pandemic.

The empowerment of NGOs and militant groups, particularly where they fill a gap without coordinating with government, potentially raises security issues as militants capitalize on their ability to show up the state's lack of capability.

The expanded militants' role takes on added significance as states like Saudi Arabia and the United Arab Emirates use the pandemic to entrench as well as manage many of the Middle East's fault lines, if not widen them to their advantage.

The pandemic has also not stopped the region's foremost external power, the United States, from taking Iran's bait in an escalating tit-for-tat that risks a larger military conflagration.

In a similar vein, the UAE has used the pandemic to solidify its limited outreach to Iran designed to shield the Gulf state from becoming a battlefield in any US-Iranian military confrontation.

While the United States reportedly blocked an Iranian request for US\$5 billion from the International Monetary Fund (IMF) to fight the virus, the UAE was among the first nations to deliver medical aid to Iran and facilitate shipments by the World Health Organization (WHO).

The shipments led to a rare March 15 phone call between UAE foreign minister Abdullah bin Zayed bin Sultan Al Nahyan and his Iranian counterpart, Mohammad Javid Zarif.

The UAE began reaching out to Iran last year when it sent a coast guard delegation to Tehran to discuss maritime security in the wake of alleged Iranian attacks on oil tankers off the coast of the Emirates.

The Trump administration remained silent when the UAE last October released US\$700 million in frozen Iranian assets that ran counter to US efforts to strangle Iran economically with harsh sanctions.

The UAE's moves amount to a lowering of the temperature. Officials insist that there will be no real breakthrough in Emirati-Iranian relations as long as Iran supports proxies like Hezbollah in Lebanon, pro-Iranian militias in Iraq and Houthi rebels in Yemen.

UAE Crown Prince Mohammed bin Zayed made that clear when he phoned Syrian President Bashar -al-Assad in a bid to drive a wedge between Syria and Iran and complicate Turkish military interventions in Syria as well as Libya.

UAE support for Syria and Libyan rebel forces led by Field Marshall Khalifa Haftar spotlight the contradictions in the Emirates' projection of itself as a humanitarian actor. Neither Mr. Al-Assad or Mr. Haftar have shied away from targeting hospitals and medical facilities at a time functioning health infrastructure is a priority.

In cuddling up to Syria and reaching out to Iran, the UAE and Saudi Arabia may have common goals even if they pursue them in different ways that are dictated by the degree of risk they are willing to shoulder.

As a result, Saudi Arabia, in contrast to the UAE, has maintained a hard line towards Iran, casting aside opportunities to build bridges by, for example, offering Iran medical aid.

Instead, Saudi Arabia appeared to reinforce the divide by accusing Iran of "direct responsibility" for the spread of the virus. Government-controlled media charged that Iran's allies, Qatar and Turkey, had deliberately mismanaged the crisis.

Moreover, the kingdom, backing a US refusal to ease sanctioning of Iran, prevented the Non-Aligned Movement from condemning the Trump administration's hard line at the time of a pandemic.

Saudi Arabia's failure to follow in the UAE's footsteps could prove to be costlier than meets the eye.

The coronavirus coupled with the global economic breakdown and the collapse of the oil market has somewhat levelled the playing field with Iran with the undermining of the kingdom's ability to manipulate oil prices as well as its diminished financial muscle.

Add to that the weakening of Saudi Arabia's claim to leadership of the Islamic world as the custodian of Mecca and Medina, Islam's two holiest cities, as a result of its efforts to combat the pandemic.

One has to go way back in history to find a precedent for the kingdom's banning of the Umrah, Islam's minor pilgrimage to Mecca; the likely cancelling of the haj, Islam's major pilgrimage that constitutes one of the faith's five pillars; and the closing down of mosques to avoid congregational prayer.

Just to make things worse, Saudi Arabia has jeopardized its close ties to the United States with an oil price war against Russia that collapsed oil markets, drove oil prices to rock bottom, and significantly undermined the US shale industry with its ten million jobs.

Nonetheless, Saudi Crown Prince Mohammed bin Salman, in a twist of irony given his record on human rights and rule of law, has emerged as a model in some Muslim countries like Pakistan that have been less forceful in imposing physical distancing and lockdowns on ultra-conservative religious communities.

“What if this year's haj was under Imran Khan rather than Mohammad bin Salman? Would he have waffled there as indeed he has in Pakistan?” asked Pakistani nuclear scientist, political analyst and human rights activist Pervez Hoodbhoy referring to the Pakistan prime minister.

Saudi Arabia has so far carried the brunt of US criticism despite the fact that it remains more closely aligned with US policies than the UAE which to date has succeeded in flying under the radar.

That is a remarkable achievement given that the Emirates backed Saudi Arabia in its debilitating price war by announcing that it too would raise oil production.

The strategy has since been put on hold with an agreement to radically reduce production among members of the Organization of Oil Exporting Countries (OPEC), non-OPEC producers, including Russia, and the Group of Twenty that brings together the world's largest economies.

In the same vein, the UAE's outreach to Syria and Iran runs counter to US policy.

The policy contradictions stem from Gulf efforts to ensure that entrenched conflicts do not spiral out of control, particularly as they battle a pandemic and struggle to cope with the economic fallout.

That is also their core message to US President Donald J. Trump amid heightening tensions with Iran: "Don't let this get out of hand. You live thousands of miles away. It will be us, not you who pays the price and you won't be there to rush to our defense," said a prominent Saudi.

4.1. Μετάφραση

Δευτ. 27 Απριλίου, 3:30 μ.μ

Η πανδημία απειλεί να δυσκολέψει τις σχέσεις ΗΠΑ-Κόλπου

Αν και νωρίς, οι πρώτες ενδείξεις φανερώνουν ότι η παγκόσμια πανδημία εδραιώνει μακροχρόνιες γεωπολιτικές, πολιτικές, εθνοτικές και σεχταριστικές γραμμές μάχης στη Μέση Ανατολή, αντί να βοηθά στην γεφύρωση και την οικοδόμηση εμπιστοσύνης.

Η κρίση του κορωνοϊού αλλάζει επίσης το πολιτικό τοπίο της περιοχής καθώς μη κυβερνητικές οργανώσεις και μαχητές σε χώρες όπως το Ιράκ, η Συρία και ο Λίβανος καλύπτουν κενά όπου οι κυβερνήσεις απέτυχαν να καλύψουν τις κοινωνικές και υγειονομικές ανάγκες που δημιουργήθηκαν από την πανδημία.

Η ενδυνάμωση των ΜΚΟ και των ομάδων μαχητών, ιδιαίτερα εκεί όπου καλύπτουν ένα κενό χωρίς συντονισμό με την κυβέρνηση, εγείρει δυνητικά ζητήματα ασφάλειας, καθώς οι μαχητές αξιοποιούν την ικανότητά τους να δείξουν την έλλειψη ικανότητας του κράτους.

Ο διευρυμένος ρόλος των μαχητών αποκτά πρόσθετη σημασία καθώς κράτη όπως η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα χρησιμοποιούν την πανδημία για να εδραιώσουν αλλά και να διαχειριστούν πολλά από τα ρήγματα της Μέσης Ανατολής, αν όχι να τα διευρύνουν προς όφελός τους.

Η πανδημία δεν εμπόδισε επίσης την κορυφαία εξωτερική δύναμη της περιοχής, τις Ηνωμένες Πολιτείες, από το να πιαστεί στο δόλωμα του Ιράν σε μια κλιμακούμενη αντιπαράθεση που κινδυνεύει με μια μεγαλύτερη στρατιωτική λαίλαπα.

Με παρόμοιο τρόπο, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα χρησιμοποίησαν την πανδημία για να εδραιώσουν την περιορισμένη εμβέλειά τους προς το Ιράν, με σκοπό να προστατεύσουν το κράτος του Κόλπου από το να γίνει πεδίο μάχης σε οποιαδήποτε στρατιωτική αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ιράν.

Παρόλο που οι Ηνωμένες Πολιτείες φέρεται να μπλόκαραν ένα αίτημα του Ιράν για 5 δισεκατομμύρια δολάρια από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) με σκοπό την καταπολέμηση του ιού, τα ΗΑΕ ήταν από τα πρώτα έθνη που παρείχαν ιατρική βοήθεια στο Ιράν και διευκόλυναν τις αποστολές από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ).

Οι αποστολές οδήγησαν σε ένα σπάνιο τηλεφώνημα στις 15 Μαρτίου μεταξύ του υπουργού Εξωτερικών των ΗΑΕ, Abdullah bin Zayed bin Sultan Al Nahyan, και του Ιρανού ομολόγου του, Mohammad Javid Zarif.

Τα ΗΑΕ άρχισαν να προσεγγίζουν το Ιράν πέρυσι, όταν έστειλαν αντιπροσωπεία της ακτοφυλακής στην Τεχεράνη για να συζητήσουν τη θαλάσσια ασφάλεια στον απόηχο των φερόμενων ιρανικών επιθέσεων σε πετρελαιοφόρα στα ανοικτά των ακτών των Εμιράτων.

Η κυβέρνηση Τραμπ παρέμεινε σιωπηλή όταν τα ΗΑΕ απελευθέρωσαν 700 εκατομμύρια δολάρια σε δεσμευμένα περιουσιακά στοιχεία του Ιράν, τα οποία ήταν αντίθετα στις προσπάθειες των ΗΠΑ να στραγγαλίσουν οικονομικά το Ιράν με σκληρές κυρώσεις.

Οι κινήσεις των ΗΑΕ ισοδυναμούν με πάγωμα του κλίματος. Οι αξιωματούχοι επιμένουν ότι δεν θα υπάρξει πραγματική πρόοδος στις σχέσεις Εμιράτων-Ιράν, εφόσον το Ιράν υποστηρίζει πληρεξούσιους όπως η Χεζμπολάχ στον Λίβανο, οι φιλοϊρανικές πολιτοφυλακές στο Ιράκ και οι αντάρτες Χούτι στην Υεμένη.

Ο διάδοχος των ΗΑΕ, Μοχάμεντ μπιν Ζάιντ, το κατέστησε σαφές όταν τηλεφώνησε στον Σύριο πρόεδρο Μπασάρ αλ-Άσαντ σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει ρωγμές

μεταξύ Συρίας και Ιράν και να περιπλέξει τις τουρκικές στρατιωτικές επεμβάσεις στη Συρία καθώς και στη Λιβύη.

Η υποστήριξη των ΗΑΕ προς τη Συρία και τις δυνάμεις των Λιβύων ανταρτών με επικεφαλής τον Στρατάρχη Χαλίφα Χάφταρ επισημαίνει τις αντιφάσεις στην προβολή των Εμιράτων ως ανθρωπιστικό παράγοντα. Ούτε ο κ. Αλ Άσαντ ούτε ο κ. Χάφταρ απέφυγαν να στοχοποιήσουν νοσοκομεία και ιατρικές εγκαταστάσεις τη στιγμή που η λειτουργική υποδομή υγείας αποτελεί προτεραιότητα.

Αγκαλιάζοντας τη Συρία και προσεγγίζοντας το Ιράν, τα ΗΑΕ και η Σαουδική Αραβία μπορεί να έχουν κοινούς στόχους ακόμα κι αν τους επιδιώκουν με διαφορετικούς τρόπους που υπαγορεύονται από τον βαθμό κινδύνου που είναι διατεθειμένοι να επωμιστούν.

Ως αποτέλεσμα, η Σαουδική Αραβία, σε αντίθεση με τα ΗΑΕ, έχει διατηρήσει σκληρή γραμμή έναντι του Ιράν, παραμερίζοντας τις ευκαιρίες να χτίσει γέφυρες προσφέροντας, για παράδειγμα, ιατρική βοήθεια στο Ιράν.

Αντίθετα, η Σαουδική Αραβία φάνηκε να ενισχύει τη διαίρεση κατηγορώντας το Ιράν για «άμεση ευθύνη» για την εξάπλωση του ιού. ΜΜΕ που ελέγχονται από την κυβέρνηση κατηγόρησαν ότι οι σύμμαχοι του Ιράν, Κατάρ και Τουρκία, είχαν εσκεμμένα διαχειριστεί άσχημα την κρίση.

Επιπλέον, το βασίλειο, υποστηρίζοντας την άρνηση των ΗΠΑ να χαλαρώσουν τις κυρώσεις κατά του Ιράν, εμπόδισε το Κίνημα των Αδεσμεύτων να καταδικάσει τη σκληρή γραμμή της κυβέρνησης Τραμπ την εποχή της πανδημίας.

Η αποτυχία της Σαουδικής Αραβίας να ακολουθήσει τα βήματα των ΗΑΕ θα μπορούσε να αποδειχθεί πιο δαπανηρή από ό,τι φαίνεται.

Ο κορωνοϊός σε συνδυασμό με την παγκόσμια οικονομική κατάρρευση και την

κατάρρευση της αγοράς πετρελαίου έχει ισοπεδώσει κάπως τους όρους ανταγωνισμού με το Ιράν με την υπονόμευση της ικανότητας του βασιλείου να χειραγωγεί τις τιμές του πετρελαίου καθώς και τη μειωμένη οικονομική του δύναμη.

Πρόσθετα σε αυτό έρχεται η αποδυνάμωση της διεκδίκησης της Σαουδικής Αραβίας για την ηγεσία του ισλαμικού κόσμου ως θεματοφύλακα της Μέκκας και της Μεδίνας, των δύο πιο ιερών πόλεων του Ισλάμ, ως αποτέλεσμα των προσπαθειών της για την καταπολέμηση της πανδημίας.

Θα έπρεπε να γυρίσουμε πολύ πίσω στην ιστορία για να βρούμε ένα παρόμοιο προηγούμενο όπως η απαγόρευση του Βασιλείου από την Umrah, του δευτερεύοντος προσκυνήματος του Ισλάμ στη Μέκκα: η πιθανή ακύρωση του χατζ, του μεγάλου προσκυνήματος του Ισλάμ που αποτελεί έναν από τους πέντε πυλώνες της πίστης και το κλείσιμο των τζαμιών για την αποφυγή της εκκλησιαστικής προσευχής.

Απλώς για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, η Σαουδική Αραβία έχει θέσει σε κίνδυνο τους στενούς δεσμούς της με τις Ηνωμένες Πολιτείες με έναν πόλεμο τιμών πετρελαίου εναντίον της Ρωσίας που κατέρρευσε τις αγορές πετρελαίου, οδήγησε τις τιμές του πετρελαίου στον πάτο και υπονόμευσε σημαντικά τη βιομηχανία σχιστόλιθου των ΗΠΑ με δέκα εκατομμύρια θέσεις εργασίας.

Ωστόσο, ο διάδοχος της Σαουδικής Αραβίας Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν, σε μια ειρωνεία της τύχης, δεδομένου του ιστορικού του στα ανθρώπινα δικαιώματα και το κράτος δικαίου, έχει αναδειχθεί ως πρότυπο σε ορισμένες μουσουλμανικές χώρες όπως το Πακιστάν που ήταν λιγότερο δυναμικές στην επιβολή σωματικής απόστασης και lockdown σε υπερ-συντηρητικές θρησκευτικές κοινότητες.

«Τι θα γινόταν αν το φετινό χατζ ήταν υπό τον Imran Khan και όχι τον Mohammad bin Salman; Θα είχε αμφιταλαντευτεί κι εκεί όπως πράγματι έκανε στο Πακιστάν;» ρώτησε ο Πακιστανός πυρηνικός επιστήμονας, πολιτικός αναλυτής και ακτιβιστής ανθρωπίνων δικαιωμάτων Pervez Hoodbhoy αναφερόμενος στον πρωθυπουργό του Πακιστάν.

Η Σαουδική Αραβία έχει φέρει μέχρι στιγμής το κύριο βάρος της κριτικής των ΗΠΑ παρά το γεγονός ότι παραμένει πιο στενά ευθυγραμμισμένη με τις πολιτικές των ΗΠΑ από τα ΗΑΕ που μέχρι σήμερα έχουν καταφέρει να περνούν απαρατήρητα.

Αυτό είναι ένα αξιοσημείωτο επίτευγμα, δεδομένου ότι τα Εμιράτα στήριξαν τη Σαουδική Αραβία στον εξουθενωτικό πόλεμο τιμών της, ανακοινώνοντας ότι και αυτά θα αυξήσουν την παραγωγή πετρελαίου.

Η στρατηγική έκτοτε τέθηκε σε αναμονή με μια συμφωνία για ριζική μείωση της παραγωγής μεταξύ των μελών του Οργανισμού Πετρελαιοεξαγωγικών Χωρών (ΟΠΕΚ), των παραγωγών εκτός ΟΠΕΚ, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας, και της Ομάδας των Είκοσι που συγκεντρώνει τις μεγαλύτερες οικονομίες του κόσμου.

Στο ίδιο πνεύμα, η προσέγγιση των ΗΠΑ στη Συρία και το Ιράν έρχεται σε αντίθεση με την πολιτική των ΗΠΑ.

Οι αντιφάσεις πολιτικής πηγάζουν από τις προσπάθειες του Κόλπου να διασφαλίσει ότι οι παγιωμένες συγκρούσεις δεν θα βγουν εκτός ελέγχου, ιδιαίτερα καθώς μάχονται με μια πανδημία και αγωνίζονται να αντιμετωπίσουν τις οικονομικές επιπτώσεις.

Αυτό είναι επίσης το βασικό μήνυμά τους προς τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Ντόναλντ Τζ. Τραμπ εν μέσω αυξανόμενων εντάσεων με το Ιράν: «Μην το αφήσετε να ξεφύγει. Ζείτε χιλιάδες μίλια μακριά. Θα είμαστε εμείς, κι όχι εσείς που θα πληρώσουμε το τίμημα και δεν θα είστε εκεί για να μας υπερασπιστείτε», είπε ένας επιφανής Σαουδάραβας.

4.2. <Η Θεωρία του σκοπού>

Το απόσπασμα θέτει ως σκοπό να πληροφορήσει τον αναγνώστη για την επίδραση της πανδημίας στον πολιτικό τομέα και κυρίως στις σχέσεις μεταξύ των ΗΠΑ και των χωρών του κόλπου, καθώς και να συμπεριλάβει και να γνωστοποιήσει το μήνυμα που θα πρέπει να μεταφερθεί στον Τραμπ. Ο μεταφραστής κατά την μεταφραστική διαδικασία παρέμεινε πιστός στις πληροφορίες του πρωτότυπου, χωρίς να αφαιρεί πληροφορίες οι οποίες θα είχαν ως αποτέλεσμα την αλλοίωση του νοήματος του πρωτοτύπου. Επίσης από το κείμενο είναι φανερό ότι ο μεταφραστής έχει δημιουργήσει μια μετάφραση για την οποία έχει αφιερώσει αρκετό χρόνο για την σωστή απόδοση των όρων που εντοπίζονται μέσα στο κείμενο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η λέξη coronavirus η οποία στο μετάφρασμα αποδόθηκε ως κορωνοϊός. Στην συγκεκριμένη απόδοση πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη σημασία στην ορθογραφία της λέξης καθώς αποδίδεται ως κορωνοϊός και όχι ως κορονοϊός. Η πρώτη απόδοση που αποδόθηκε στην μετάφραση και είναι και η σωστή, προέρχεται από τις λέξεις κορώνα και ιός. Η ονομασία προέκυψε από το σχήμα που έχει ο ιός στο μικροσκόπιο καθώς είναι σαν μια μικρή κορώνα. Αυτή η παρατήρηση είναι ιδιαίτερα σημαντική καθώς υποδηλώνει ότι ο μεταφραστής εκτός από το ότι πρέπει να ακολουθεί την θεωρία του σκοπού θα πρέπει να λαμβάνει αποφάσεις κατά την μεταφραστική διαδικασία με σκοπό να υποστηρίξει την θεωρία του σκοπού και να παράγει όσο το δυνατόν γίνεται ένα άρτιο κείμενο.

Το κοινό στο οποίο απευθύνεται το απόσπασμα αποτελείται από πολίτες που είναι ενεργά μέλη της κοινωνίας και χαρακτηρίζονται από γνώσεις.

4.3. <Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης>

Κατά τη μεταφραστική διαδικασία παρατηρείται ότι το κείμενο έχει πολιτικό κι οικονομικό περιεχόμενο, δεδομένου ότι κάνει αναφορά στις επιπτώσεις που είχε η πανδημία στις σχέσεις μεταξύ των χωρών και στις οικονομικές επιπτώσεις της πανδημίας σε κάθε χώρα.

Από άποψη λεξιλογίου παρατηρείται ότι το λεξιλόγιο είναι πλούσιο κι ότι η επιλογή των λέξεων συμβαδίζει με το γενικό ύφος του κειμένου, καθώς επιλέγονται λέξεις που ανταποκρίνονται στο μορφωτικό επίπεδο του κοινού και του περιεχομένου που πρόκειται να μεταφερθεί.

Από γραμματικής άποψης παρατηρείται ότι τα ουσιαστικά, οι αντωνυμίες, οι μετοχές και τα επίθετα μεταβάλλουν την πτώση στην ελληνική γλώσσα προκειμένου να αποδοθεί με ορθό τρόπο το νόημα, ενώ από συντακτικής άποψης παρατηρείται ότι ο ευθύς λόγος μεταφράζεται αυτούσιος με τη χρήση των εισαγωγικών.

Η δομή του κειμένου ακολουθεί τους κανόνες της ελληνικής γλώσσας, ενώ οι προτάσεις είναι κύριες και δευτερεύουσες με πολλούς προσδιορισμούς.

4.4. <Η θεωρία του Delisle>

Κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας τα κύρια ονόματα (Τραμπ) και οι αριθμοί παραμένουν αυτούσιοι από τη μια γλώσσα στην άλλη. Το ίδιο συμβαίνει και με τις συντομογραφίες (ΗΠΑ, ΟΠΕΚ). Ωστόσο ο παραπάνω κανόνας εφαρμόζεται όταν επρόκειτο για ονόματα τα οποία είχαν μεταφραστεί και στο παρελθόν ή είναι γνωστά στο ευρύ κοινό όπως για παράδειγμα το όνομα του Τραμπ. Τα παρακάτω ονόματα παραμένουν και στο μεταφρασμένο κείμενο με λατινικούς χαρακτήρες: Imran Khal, Mohamed Javid Zarif , Pervez Hoodhay, Abdullah bin Zayed bin Sultan Al Nahyan. Επιπλέον, παρουσιάζονται με κεφαλαία γράμματα τα ονόματα όπως αυτό του Τραμπ, των πόλεων και των χωρών (Ρωσία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα) αλλά και διαφόρων ομάδων όπως το Κίνημα των Αδέσποτων.

Οι λέξεις επιλέγονται με βάση το ύφος του κειμένου ενώ η δομή του κειμένου ακολουθεί την εσωτερική συνοχή του κειμένου και τους κανόνες της ελληνικής γλώσσας. Επιπλέον, οι λέξεις συνάδουν με το είδος του κειμένου και υπάρχει υψηλό υφολογικό επίπεδο όπως για παράδειγμα περιχαρακώσουν, σχεταριστικές, εδραιώνει, πληρεξούσιος.

5. <3ο απόσπασμα>

God and Liberty

Aug 28, 2018

On 16 February 1778, days after his return to Paris for the first time following an almost twenty years exile, Voltaire received the US's Representative to France: Benjamin Franklin. The American visitor, having brought with him his grandson, asked Voltaire to bless the boy. Voltaire touched the boy's head and whispered, "God and liberty", in English.

Voltaire had been, for almost half a century before that encounter, an ardent opponent of Churches, whether the Catholic in France, or the Protestant in Prussia. He viewed Churches' theology as deeply flawed. Like many philosophers before and after him, Voltaire viewed Christianity as an episode in an ancient series of connections between the Divine and humanity. He subtly but unambiguously rejected how Churches presented God to their followers. To him, the doctrinal view of the Holy Trinity was, at best, simplistic. His God was, to a large extent, that of the old philosophers, the Creator of the universe who assimilates with His creation, and whose manifestations fill the universe, which, in itself, is assimilated with the Divine, possibly in a flow of emanations. Or as Plato described it: the rational soul of man that is homogeneous with the "Supreme Mind" and assimilating with its "Holy Wisdom." Voltaire's God, following that long chain of understandings by tens of leading thinkers throughout history, was above the personification, let alone humanisation, of the Divine.

Benjamin Franklin was on the same page. As other founding fathers of America, Franklin neither espoused doctrinal theological understandings of God nor ways to propagate such understandings in society. On the contrary, for Franklin, society's relationship with the Sacred, was a fundamental issue that his young country, the United States, must be an example of getting right.

Though Voltaire was one of the most prominent defenders of freedoms in the century immediately before the French Revolution, and arguably he invented the term “human rights”, Voltaire’s conception of Liberty transcended it being a body of political and social guarantees. Liberty was (is) a crucial part of the natural state without which man’s very existence would be lacking. In this view, Liberty is a crucial component of man’s work to realise the meaning and purpose of his/her existence, and to advance human society. Its absence would doom any society, irrespective of its cultural achievements and economic successes.

‘Doom’ here is the utter uselessness of the endeavours of any society that achieves whatever tangible riches it does achieve, but that not only sacrifices the Liberty of its people, but crucially, does not recognise the gravity of that sacrifice, or often, does not even recognise that a sacrifice was undertaken.

In this understanding, Liberty is that of the souls – of the individual and of the society. And the latter could never be achieved without the materialisation of the former. For Voltaire, as well as for all the founding fathers of the American project, the Liberty of Man is balancing his/her freedom to pursue his/her mission in life, with the responsibilities that come from accepting the eternal rules of God (as Voltaire, and the American founding fathers, understood God to be).

This balance was what Voltaire meant when he combined “God” and “Liberty” in front of his grand American visitor. Man needs to achieve that balance.

Voltaire was a libertarian, par excellence. He had indulged in sensual pleasures to a degree, and in relationships, that scandalised French, German, and Swiss societies (and the first, in particular, was, and is, not easily scandalised). This was not a man who would invoke God alongside Liberty merely to emphasise the idea of ‘living a good, religious life’. Here, the link between God and Liberty is man’s choice of effecting that balance, of realising his/her dreams, of living life to the maximum of his imagination, and at the same time, living according to that mature understanding of the Divine. And so, the balance is Man’s choice of how to see him/herself and to realise him/herself, as well as to attempt to comprehend, and connect with, God. Voltaire hints at something he had struggled for throughout his life: to put forward, and gain acceptance for, the idea that a truly moral man is not one who leads what others would consider a moral

life. Instead, the moral man is he/she who chooses to be intellectually free, particularly in his/her submission to what his/her free will considers sacred. In this view, the true essence of morality, which gives man a route to both: self-realisation as well as spiritual transcendence, is this ultimate form of Liberty.

5.1. Μετάφραση

Θεός και Ελευθερία

28 Αυγούστου 2018

Στις 16 Φεβρουαρίου 1778, μέρες μετά την επιστροφή του στο Παρίσι για πρώτη φορά μετά από μια σχεδόν εικοσαετή εξορία, ο Βολταίρος δέχθηκε τον Αντιπρόσωπο των ΗΠΑ στη Γαλλία: τον Βενιαμίν Φραγκλίνο. Ο Αμερικανός επισκέπτης, έχοντας φέρει μαζί του τον εγγονό του, ζήτησε από τον Βολταίρο να ευλογήσει το αγόρι. Ο Βολταίρος άγγιξε το κεφάλι του αγοριού και ψιθύρισε, «Θεός και ελευθερία», στα αγγλικά.

Ο Βολταίρος ήταν, για σχεδόν μισό αιώνα πριν από αυτή τη συνάντηση, ένθερμος αντίπαλος των Εκκλησιών, είτε των Καθολικών στη Γαλλία είτε των Προτεσταντών στην Πρωσία. Θεωρούσε τη θεολογία των Εκκλησιών ως βαθιά ελαττωματική. Όπως πολλοί φιλόσοφοι πριν και μετά από αυτόν, ο Βολταίρος είδε τον Χριστιανισμό ως ένα επεισόδιο σε μια αρχαία σειρά συνδέσεων μεταξύ του Θεού και της ανθρωπότητας. Απέρριψε διακριτικά αλλά αναμφισβήτητα τον τρόπο με τον οποίο οι Εκκλησίες παρουσίαζαν τον Θεό στους οπαδούς τους. Για αυτόν, η δογματική άποψη για την Αγία Τριάδα ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, απλοϊκή. Ο Θεός του ήταν, σε μεγάλο βαθμό, αυτός των παλαιών φιλοσόφων, ο Δημιουργός του σύμπαντος που αφομοιώνεται με τη δημιουργία Του και του οποίου οι εκδηλώσεις γεμίζουν το σύμπαν, το οποίο, από μόνο του, εξομοιώνεται με το Θείο, πιθανώς σε μια ροή αναδύσεων. Ή όπως το περιέγραψε ο Πλάτωνας: η λογική ψυχή του ανθρώπου που είναι ομοιογενής με τον «Υπέρτατο Νου» και αφομοιώνεται με την «Αγία Σοφία» του. Ο Θεός του Βολταίρου, ακολουθώντας αυτή τη μακρά αλυσίδα κατανοήσεων από δεκάδες κορυφαίους στοχαστές σε όλη την ιστορία, ήταν πάνω από την προσωποποίηση, πόσο μάλλον την εξανθρωπισμό, του Θείου.

Ο Μπέντζαμιν Φράνκλιν ήταν στην ίδια σελίδα. Ως άλλοι ιδρυτές της Αμερικής, ο Φράνκλιν δεν υποστήριξε ούτε τις δογματικές θεολογικές αντιλήψεις του Θεού ούτε

τρόπους διάδοσης τέτοιων αντιλήψεων στην κοινωνία. Αντίθετα, για τον Φράνκλιν, η σχέση της κοινωνίας με το Ιερό, ήταν ένα θεμελιώδες ζήτημα που σση νεαρή χώρα του, οι Ηνωμένες Πολιτείες, πρέπει να γίνει πρότυπο σωστής σχέσης.

Αν και ο Βολταίρος ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες υπερασπιστές των ελευθεριών στον αιώνα αμέσως πριν από τη Γαλλική Επανάσταση, και αναμφισβήτητα επινόησε τον όρο «ανθρώπινα δικαιώματα», η αντίληψη του Βολταίρου για την Ελευθερία υπερέβη τον όρο ως ένα σύνολο πολιτικών και κοινωνικών εγγυήσεων. Η ελευθερία ήταν (είναι) ένα κρίσιμο μέρος της φυσικής κατάστασης χωρίς την οποία θα έλειπε η ίδια η ύπαρξη του ανθρώπου. Από αυτή την άποψη, η Ελευθερία είναι ένα κρίσιμο συστατικό του έργου του ανθρώπου για να συνειδητοποιήσει το νόημα και τον σκοπό της ύπαρξής του και να προωθήσει την ανθρώπινη κοινωνία. Η απουσία του θα καταδίκασε κάθε κοινωνία, ανεξάρτητα από τα πολιτιστικά επιτεύγματα και τις οικονομικές επιτυχίες της.

«Καταδίκη» εδώ είναι η απόλυτη αχρηστία των προσπαθειών οποιασδήποτε κοινωνίας να κατακτά ό,τι από πλούτο επιτυγχάνει, αλλά η οποία όχι μόνο θυσιάζει την Ελευθερία του λαού της, αλλά το σημαντικότερο, δεν αναγνωρίζει τη βαρύτητα αυτής της θυσίας, ή συχνά, δεν αναγνωρίζει καν ότι έγινε μια θυσία.

Σε αυτήν την κατανόηση, η Ελευθερία είναι αυτή των ψυχών – του ατόμου και της κοινωνίας. Και το δεύτερο δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί χωρίς την υλοποίηση του πρώτου. Για τον Βολταίρο, καθώς και για όλους τους ιδρυτές του αμερικανικού έργου, η Ελευθερία του Ανθρώπου εξισορροπεί την ελευθερία του/της να επιδιώξει την αποστολή του/της στη ζωή, με τις ευθύνες που προκύπτουν από την αποδοχή των αιώνιων κανόνων του Θεού (όπως ο Βολταίρος και οι Αμερικανοί ιδρυτές κατάλαβαν ότι ήταν ο Θεός).

Αυτή η ισορροπία ήταν αυτό που εννοούσε ο Βολταίρος όταν συνδύασε τους όρους «Θεός» και «Ελευθερία» μπροστά στον μεγάλο Αμερικανό επισκέπτη του. Ο άνθρωπος πρέπει να επιτύχει αυτή την ισορροπία. Ο Βολταίρος ήταν κατ' εξοχήν φιλελεύθερος. Είχε επιδοθεί σε αισθησιακές απολαύσεις

σε ένα βαθμό, και σε σχέσεις, που σκανδάλιζαν τις γαλλικές, γερμανικές και ελβετικές κοινωνίες (και η πρώτη, συγκεκριμένα, δεν σκανδαλιζόταν ούτε σκανδαλίζεται εύκολα). Δεν ήταν ένας άνθρωπος που θα επικαλούνταν τον Θεό μαζί με την Ελευθερία απλώς για να τονίσει την ιδέα του «να ζεις μια καλή, θρησκευτική ζωή». Εδώ, η σύνδεση μεταξύ Θεού και Ελευθερίας είναι η επιλογή του ανθρώπου να επιτύχει αυτή την ισορροπία, να πραγματοποιήσει τα όνειρά του/της, να ζήσει τη ζωή στο μέγιστο της φαντασίας του και ταυτόχρονα, να ζήσει σύμφωνα με αυτή την ώριμη κατανόηση του Θεού. Και έτσι, η ισορροπία είναι η επιλογή του ανθρώπου για το πώς να δει τον εαυτό του/της και να συνειδητοποιήσει τον εαυτό του/της, καθώς και να προσπαθήσει να κατανοήσει και να συνδεθεί με τον Θεό. Ο Βολταίρος υπαινίσσεται κάτι για το οποίο είχε αγωνιστεί σε όλη του τη ζωή: να προβάλει και να κερδίσει την αποδοχή της ιδέας ότι ένας αληθινά ηθικός άνθρωπος δεν είναι αυτός που διάγει αυτό που οι άλλοι θα θεωρούσαν ηθική ζωή. Αντίθετα, ηθικός άνθρωπος είναι αυτός/αυτή που επιλέγει να είναι πνευματικά ελεύθερος, ιδιαίτερα στην υποταγή του/της σε αυτό που η ελεύθερη βούλησή του/της θεωρεί ιερό. Από αυτή την άποψη, η αληθινή ουσία της ηθικής, που δίνει στον άνθρωπο μια διαδρομή προς την αυτοπραγμάτωση αλλά και την πνευματική υπέρβαση είναι η απόλυτη μορφή Ελευθερίας.

5.2. < Η θεωρία του σκοπού>

Το κείμενο έχει ιστορικό, ηθικό και θρησκευτικό περιεχόμενο και θέτει ως σκοπό αφενός να παρέχει πληροφορίες σχετικά με το Θεό και την ελευθερία καθώς και τον τρόπο σύνδεσής τους κι αφετέρου να θέσει σε προβληματισμό τους αναγνώστες σχετικά με ένα ηθικό ζήτημα, όπως είναι η ουσία της έννοιας του ηθικού ανθρώπου, ο καθορισμός της ελευθερίας του ανθρώπου και τα όρια μεταξύ ελεύθερης βούλησης και Θεού. Ο μεταφραστής κατά την μεταφραστική διαδικασία παρέμεινε πιστός στις πληροφορίες του πρωτότυπου κειμένου, χωρίς να αφαιρέσει πληροφορίες, κάτι που θα αλλοίωνε το νόημα του πρωτότυπου. Η πιστότητα σε κείμενα θρησκευτικού/φιλοσοφικού περιεχομένου είναι ιδιαίτερα κοινό φαινόμενο, καθώς τα κείμενα αυτά αποτελούν « επιρροή» για εκατομμύρια πολίτες στον κόσμο. Επιπλέον ο μεταφραστής παραμένει αμερόληπτος καθώς ούτε τοποθετείτε ούτε χρησιμοποιεί λέξεις που να υποδηλώνουν την προσωπική του άποψη. Οι λέξεις που χρησιμοποιούνται έχουν υψηλό υφολογικό επίπεδο (register) και το περιεχόμενο τους είναι ιδιαίτερα έντονο (κρίσιμο, απόλυτη αχαριστία, εξέχοντες υπερασπιστές).

Το κοινό στο οποίο απευθύνεται το απόσπασμα αποτελείται από θρησκευόμενους πολίτες που διέπονται από έντονη θρησκευτικότητα, από έντονη ηθική δεοντολογία κι από ανεπτυγμένη κριτική σκέψη που είναι σε θέση να καθορίσουν την έννοια του ηθικού και του ανήθικου και να προσδιορίσουν τα όρια μεταξύ της προσωπικής ελευθερίας και της θρησκείας.

5.3.>Το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης>

Σύμφωνα με το μοντέλο αυτό το κείμενο χαρακτηρίζεται από ιστορικό, θρησκευτικό και ηθικό περιεχόμενο, δεδομένου ότι αναφέρονται ο Βολταίρος, ο Φράνκλιν, ενώ παράλληλα γίνεται αναφορά στην έννοια της ελευθερίας, της καταδίκης, της σχέσης μεταξύ της ελευθερίας και του Θεού, ενώ παράλληλα γίνεται αναφορά και στην έννοια της του ηθικού και του μη ηθικού.

Το λεξιλόγιο είναι πλούσιο, και το υφολογικό επίπεδο ιδιαίτερα υψηλό. Η επιλογή των λέξεων συμβαδίζει τόσο με το γενικό ύφος του κειμένου, όσο και με τον τομέα της θρησκείας .

Από γραμματικής άποψης τα ουσιαστικά, οι αντωνυμίες , οι μετοχές και τα επίθετα μεταβάλλουν την πτώση στην ελληνική γλώσσα ώστε να αποδοθεί το νόημα στην ελληνική γλώσσα.

Η δομή του κειμένου ακολουθεί τους κανόνες της ελληνικής γλώσσας, οι προτάσεις είναι σύνθετες, κύριες και δευτερεύουσες.

Η χρήση των εισαγωγικών στην ελληνική γλώσσα, όπως και στην αγγλική γλώσσα, πραγματοποιείται για να αποδώσει την έννοια της ελευθερίας , της καταδίκης και του υπέρτατου νου ενώ η χρήση των παρενθέσεων και στις δυο γλώσσες λειτουργεί είτε ως παροχή επιπρόσθετων πληροφοριών, είτε για να επεξηγήσει μια έννοια που προηγείται.

Σημαντικές έννοιες όπως η Γαλλική Επανάσταση, η Ελευθερία, ο Θεός, η Αγία Σοφία, οι Δημιουργοί, ο Πλάτωνας, οι Προτεστάντοι και ο Υπέρτατος Νους, αποδίδονται στο μεταφρασμένο κείμενο με το αρχικό τους γράμμα κεφαλαίο, με σκοπό να διατηρηθεί η σημαντικότητα και η αξία τους. Επίσης με κεφαλαίο γράμμα εμφανίζονται και οι ονομασίες των πόλεων.

5.4.<Η θεωρία του Delisle>

Κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας παρατηρείται ότι τα κύρια ονόματα (Φράνκλιν, Βολταίρος) και οι ημερομηνίες, καθώς και οι συντομογραφίες (ΗΠΑ) μεταφράζονται αυτούσια.

Οι λέξεις επιλέγονται με βάση το ύφος και το περιεχόμενο του κειμένου (θρησκευτικό/φιλοσοφικό) η δομή του κειμένου ακολουθεί την εσωτερική συνοχή του κειμένου και τους κανόνες της ελληνικής γλώσσας, αλλάζοντας τη σειρά των λέξεων που μεταφράζονται και η χρήση των σημείων στίξης είναι ίδια και στις δυο γλώσσες.

6. Επίλογος

Η εργασία αυτή παρουσίασε τη μετάφραση και τις θεωρίες πάνω στις οποίες βασίστηκε η μετάφραση, ενώ έγινε εκτενής παρουσίαση της μετάφρασης των τριών αποσπασμάτων.

Παρακάτω παρουσιάζονται τα συμπεράσματα τα οποία προέκυψαν από την εργασία, καθώς και οι μελλοντικές επεκτάσεις της εργασίας.

6.1 Σύνοψη και συμπεράσματα

Από την εργασία διαπιστώθηκε ότι η μεταφραστική διαδικασία θέτει ως στόχο να μεταφέρει το περιεχόμενο ενός κειμένου από μια γλώσσα σε μια άλλη.

Η μεταφραστική διαδικασία βασίζεται στην θεωρία του σκοπού, στο μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης και στη θεωρία του Delisle.

Σύμφωνα με τη θεωρία του σκοπού κάθε μετάφραση που πραγματοποιείται έχει κάποιο σκοπό και απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο κοινό. Από την ανάλυση των αποσπασμάτων προέκυψε ότι και τα τρία αποσπάσματα απευθύνονται σε κοινό με υψηλό μορφωτικό επίπεδο και ότι σκοπός και των τριών μεταφράσεων είναι η παροχή πληροφοριών και η ανάπτυξη της κριτικής τους σκέψης.

Με βάση το μοντέλο της κειμενικής ανάλυσης το εκάστοτε απόσπασμα αναλύεται από άποψη γραμματικής, συντακτικού, λεξιλογίου, δομής θέματος και περιεχομένου. Από την ανάλυση των τριών αποσπασμάτων διαπιστώθηκε ότι και τα τρία αποσπάσματα ακολουθούν τη δομή της ελληνικής γλώσσας, ενώ τα συντακτικά φαινόμενα (πλάγιος λόγος) μεταφέρονται στην ελληνική γλώσσα. Επίσης παρατηρείται ότι εξαιτίας της απουσίας των πτώσεων στην αγγλική γλώσσα, οι λέξεις μεταφράζονται με βάση τους κανόνες της γραμματικής της ελληνικής γλώσσας. Ακόμη παρατηρείται ότι η σειρά των λέξεων μεταβάλλεται κατά τη διάρκεια της μετάφρασης από την αγγλική στην ελληνική γλώσσα. Τα σημεία στίξης παραμένουν ίδια και στις δυο γλώσσες. Επιπλέον, το λεξιλόγιο σε όλα τα αποσπάσματα ανταποκρίνεται στο ιατρικό, στο πολιτικό κι οικονομικό και στο θρησκευτικό περιεχόμενο των αποσπασμάτων. Σύμφωνα με τη θεωρία του Delisle και τα τρία αποσπάσματα διατηρούν αυτούσια τα κύρια ονόματα των προσώπων και των πόλεων, τους αριθμούς και τις ημερομηνίες, τις συντομογραφίες.

Τέλος, ο μεταφραστής και στα τρία αποσπάσματα παραμένει αντικειμενικός και αμερόληπτος καθώς μεταφέρει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το νόημα των κειμένων, παραμένοντας όσο το δυνατόν πιο πιστός στον σκοπό της μετάφρασης τους (Skopos Theory). Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό να τονιστεί ότι το να μένει πιστός ο μεταφραστής σε ένα κείμενο, δεν σημαίνει ότι ο ίδιος απαξιώνει το δημιούργημα του και οδηγείται στην αφάνεια (translator's invisibility). Ο μεταφραστής πάντοτε

προσθέτει την προσωπική του υπογραφή σε ένα κείμενο με τέτοιο τρόπο ώστε να μην αλλοιώνεται η πρωτότυπη μορφή και το περιεχόμενο του.

6.2.Μελλοντικές επεκτάσεις

Η εργασία ανέδειξε τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιήθηκε η μετάφραση και παρουσιάστηκαν τα κύρια σημεία που είναι κοινά στη μετάφραση και των τριών αποσπασμάτων και έγινε μια μικρή αναφορά και στα προβλήματα που προκύπτουν κατά τη διάρκεια της μετάφρασης από τη μια γλώσσα στην άλλη.

Στόχος της εργασίας είναι να αποτελέσει εργαλείο για τις εργασίες των μελλοντικών μεταφραστών, συμβάλλοντας στην πιο αξιόπιστη μετάφραση, στον ορθό σχολιασμό της μετάφρασης και στην επίλυση των μεταφραστικών προβλημάτων που προκύπτουν εξαιτίας της ετερότητας μεταξύ των δυο γλωσσών.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

Jakobson, R. (1959). On linguistic aspects of translation. *On translation*, 3, 30-39.

Munday J (2002), Μεταφραστικές σπουδές- θεωρίες και εφαρμογές, Μεταίχμιο, Αθήνα.

Nord, Christiane (1988), Textanalyse und Übersetzen. Theoretische Grundlagen, Methode und didaktische Anwendung einer übersetzungsrelevanten Textanalyse. Heidelberg: Groos

Nord C (2005) Text Analysis in Translation. Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis.

Μεταφρασμένο από τα γερμανικά από τις Nord C. και P. Sparrow. Amsterdam/New York: Rodopi.

Reiß, Katharina ([1976], 3 1993), Texttyp und Übersetzungsmethode: der operative Text. Heidelberg: Groos (monographien Literatur & Sprache & Didaktik, 11)

Reiß, Katharina/Hans J. Vermeer ([1984],2 1991), Grundlegung einer allgemeinen Translationstheorie. Tübingen: Niemeyer (Linguistische Arbeiten, 147).

Seel, Olaf I. (2008), Translation kultureller Repertoires im Zeitalter der Globalisierung: Tendenzen, Möglichkeiten und Perspektiven translatorischen Handelns im Zeichen einer 'zweiten kulturellen Wende'. Tübingen: Stauffenburg

Ελληνόγλωσση

Μπατσαλιά Φ, Σελλά-Μάζη Ε (2010) Γλωσσολογική Προσέγγιση στη Θεωρία και τη Διδακτική της Μετάφρασης, Παπαζήσης, Αθήνα.

Μπατσάλια Φ (2001) , Περί μεταφράσεως, σύγχρονες προσεγγίσεις, Κατάρτι.

